

Supra

7018
1500
5518

3595

BS

ANT

AKAHIHIA

AKAHIHIA

Α Ξ Η Ε Η Γ Ε

ΔΙΑΣΤΟΙΧΩΝ

ΤΟΥ ΔΕΙΝΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ
Νήσῳ Κρήτι γλωμένε εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται, τὴν
σηληρότητα καὶ αἰχμαλωσίας τῶν ἀθέων ἀγαρνῶν, καὶ
πῶς ἐκυρίευσαν ὅχι μόνον τὰ Χαιρὰ, καὶ τὸ Ῥέθυ-
μον καὶ ἕλῶν τὸ νησί, καὶ ὅλον τὸν πολε-
μῶσιν, καὶ αὐτὸ τὸ μέγαν Κασρον.

Σωτηθεῖσα παρὰ Ἀντίμου Γεραμονά καὶ τῶν τῶν, καὶ Ἀγγε-
λικῆ χήματος Ἀκακίε μετὰ τὸν ἀδελφόν τὸν Διάκρῃση.

Τὴ ἐκτῆς νήσῳ Κεφαλῶν ὁρῶμεν, καὶ μετατυπῶμεν, εἰς
τὴν α χ ξ ζ. οἰκίαις αὐτῆς ἀλλώμασι μετὰ διαφοραῖς
προσθηκαῖς, καὶ νῦν νεωστὶ μετατυπώδιστα καὶ
μετὰ πλείους ὁπμαλείας διορθωθεῖσα.

ΕΝΕΤΙΉΣΙ, Παρὰ Βαλσεντίῳ τῷ Μορτάλι. αχθ'.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

Γ Ψ Ι Χ Θ

Η'

Θ Ι Κ Ο Γ

Τίχοι είναι δώδεκα μέτροι, εύμορφοι κὴ πανεμέτροι.
Διὰ τὴν Κρήτην ἔκαστος καὶ μέτρον, ὅπως εἶναι κρεσσέμετρον.
Καὶ πολλὰ ὠρεοτάτη, πείθεσ κὴ κλαυθμὸς γιομάτι,
Αἵματα πολλὰ ἐφόνοι, καθὼς ἡ ρῆμα βεβαιώη.
Κλάματα λέγω κὴ θρύγκες, χωρισμὸς πολλὰς κινδύνες
Πέλασσι σῆτες τὰς χρόνους, κόποι βάσανα κὴ πόνους.
Εἰς τὸν πόλεμον ἐκείνον, τῆς τερκῶν κὴ σαρακηνῶν,
Ὅποπόταν τιλὴ ἡμέρα, ἄμεξοι ὡς τὴν ἑσπέρα.
Κ' εἶπαν ποδοκίλιστροί, εἰς τιλὴ γὰρ ὅλα πλομετροί,
Ἀνεγνώρημοι καὶ μέτροι, μετὰ δ' αἵματα βαλόμετροι.
Κετζοκέφαλα κεφάρια, κρήμα εἰς τὰ παλινκάρια,
Σώματα πολλὰ πείραστα, πᾶσι δ' ἑσράτες ἐγιομίσαν.
Σαὺ ἀσκίαπανε ὠρεομέτροι, βρωμεροῖς ἐκ κοιλιασμέτροι,
ὑπὸ μία μερὶα ἐκ ἄλλῃ, σὺ γὰρ χησὶς πολλὰ μεγάλη.
Λέγω ἐκ τὰς τερκῶν τότες, ἅμα κὴ ἐκ τὰς Χαριότες,
Νεοὶ εύμορφοι αἰδρωμέτροι, εἶπαν τότε σκοτομέτροι.
Μαρκομπέζα κὴ δοξάρια, μετὰ σπαθία κὴ μετὰ κοιτάρια,
Πάσαι καὶ θάρωτάτοι, εύμορφοι ὠρεοτάτη.

Εἶναι τῶρα βρομισμῶροι, καὶ γυμνοὶ καὶ ξαπλομῶροι,
 Τὰ κορμιά μὲ δίχως πνεῦμα, εἶτατε μέσα σὸ αἷμα.
 Πῆσμίγαν τὰ δύο μέρη, νύκτα φρωτὶ καὶ μεσημέρη,
 καὶ τὸ πόλεμον ποδῶσαν, καὶ τὰ βόλια πᾶσαι τόσα.
 Ὅποπόταυσαὶ χαλάζη, ποῖος κεῖνὰ μὲν ξομάζει,
 Τόσων γὰρ κακὸν παγίνη, εἰς τὴν συμφορὰν ἐκείνη.
 Ποξομάξαι ἐκ τῷ τάφου, οἱ νεκροὶ καθὼς σὰς γράφω,
 Ὡς ἐπὶ μικρὰ παιδία, μέσα ὑπὸ τὴν κοιλία.
 Διατὶ ἴσοτοδικαί, καὶ κτὴ μύξα δὲ δὴ γῆρας,
 Καὶ αἱ ἰδῶσιν τὴν ἡμέρα, τὸν γλυκεῖ τὸν αἶρα.
 Νὰ ἰδῶν τὸν χαρακτῆρα, τὸ δεωότε καὶ σωτῆρα,
 Ἀλλὰ πῆγαν εἰς τὸν ἄδιν, μετὰ τῆς μητρὸς ὁμάδι.
 Λέγω κῆπαις ποσοτοδικαί, καὶ τὸν θαῖατον γούτικα,
 Ἀπὸ τῆς πολλῆς σαγίταις, ὁπορεύσαν οἱ μαχίται.
 Πῆρύχων μὲ φοροθυμίαν, εἰς τὰ δολιὰ τὰ χαῖα,
 Λεμπαρδιαῖς πολλὰτε φέκια, ὥσαί τὰ ἀσροπελέκια
 Χαλασμὸς πολλὰς τὴν χώρα, εἶχασιν τὴν κάθε ὥρα,
 Καὶ ἀλύπητα βαρῦσαν, καὶ ποτὲ δὲν ἐσηγῶσαν.
 Νέες γέρας ἐχωρίζαν, σὰς ἀσάχια τζεδερίζαν,
 Ἐκεῖνὰ ἰδῶς τὰ μακελιά, καὶ τὴν τόσει σιωπῆλιας.
 Πῆπηγῶσαι σὰν πιδυάκια, τὰ κομάτια σὰ χαρτάκια
 Χέρια ὡς πολλὰ κομμάτια, τὸ σπαθὶ κρατεῖ καθάρια.
 Καὶ κεφάλια νὰ πετῶνται, σὰν νερατζια νὰ θωρῶνται
 Τὰ κορμιά ὁξαπλομῶρα, κρῆμα σὰν τὰ τὰ κοῖμῶρα
 Καὶ οἱ ζωντανοὶ ἐχλωμνιάσαν, καὶ τὴν ὄψις ἐχάσαν
 Κεῖτασαν ἀπειθαμῶροι, κίξερνοι καὶ μαρμαῶροι.
 Ποῖος τότε νὰ μὲν κλάψη, καὶ νὰ μὲν ἀσασνάξη,
 ὑπὸ ψυχῆς νὰ μὴν δακρύση, ὥστε πᾶν νὰ γαλακτίση.

Νὰ θρυώσῃ νὰ πενθήσῃ, ἄμεξα ἡδὲ τὴν φύσιν.

Κλαύσε ἤλιν σελῶν, τὴν καὶ μέν χῶρα κένω .
καὶ θρυήσατε λαγαρόν, βρύσαις κάμποι καὶ λιβάδες,

Καὶ τὰ δρόμῳ ξερὰ θῆτε, τὰ χορτάρια μαρμαρίζετε.
Τὰ φητὰ μὴ ξεβλασίσων, βότανα μὴ δὲ ἀδίσκων,

Εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν, ὅπως ἦλθε σὰ Χαρία .
Ὡς καὶ τὸς ἐκαπασάθη, σόσα βάσανα καὶ πάθη,

Ὅπως ἦτον σαὶ περβόλη, καὶ σὲ καμάρωναν ὅλοι .
Τώρα δὲ τὴν ἐρημάξαν, καὶ τὰ παλικάρια σφάξαν,

Ὅπως εἶπαν παρξέμενα, λέγω κί ἄρα βονιάσμενα .
Ὅλους τὴν ἑφῶνέσαν, καὶ γυναικίς ἐχίρηναν,

Καὶ πολλαῖς ἐκείθε φύγαν, καὶ σὴν ξενητιά ἐπῆγαν .
Καὶ καλὸς ἦσε γὰρ τὴν ἑφῶν, θάνατε δὲ τὴν ὥρα, (ὅλους.

Νάρθης νὰ μᾶς πάρῃς ὅλους, ἐκ τῶν τέρνευς τῶν παῖ
Τῶν παμάρων τῶν σκύλων, τῶν ἐχθρῶν καὶ ὅχι φίλων,

Εἴλα εἴλα ἐπαρέμενα, καὶ ἐδόθε λύτρωσέμας .
Εἴλα τὰ βάσανα τὰ τόσα, τῶν κινδύνων πᾶν πλάκοςαν,

Εἴλα εἴλα χαρε χαρε, δολερὲ καὶ μαῦρε μαῦρε .
Εἴλα εἴλα μὴ ἀργίσης, καὶ ἐμᾶς ἀλισμονίσης,

εἰς τὴν παίδου σὶν τὴν τόσιν, δόσα νὰ πᾶν καμπόσιν
Κὶ δὲ τῶν ματαίω βίω, τῶν φόβῳ ἐτρεῖς σαθλίω,

Διὰ νὰ λούθῃρωθῇ μεν, καὶ τὰ αἶμα φρονέμεν .
Καὶ τῶν Παραδείσῳ κάλῃ, ὅλοιμας μικροὶ μεγάλοι,

Παῖτες δὲ νὰ ὑμῶσι, τὴν Χρυσὸν νὰ προσκυμῶσιν .
Τὴν ξιάδα τὴν ἀγίαν, δέσπονα τὴν παταγίαν, (με.

Κλαύσεται πάντες ἀδελφοί μου, εἰς τὴν παραπονεσί-
Τῶν καὶ μέν Κοιδωνοίταις, σόσα βάσανα καὶ πρίκας,

Καὶ θρηνῶσεται ἡμεῖς, ὅλοιμας ταχὺ δὲ θένος .

Κλαύσεται αὐτὸ τὰ πάθη, ὑποκαρδίας μέσα τὰ βάθη,
 Τῆς δεινῆς αἰχμαλωσίας, τ' ἀπφλῆς ἑδφσαχίας.
 Πῶς τὴν πύραν οἱ βαρβαρί, ἑῖπεσεν εἰς τώσα βαρῆ.
 Ἀπὸ τοῦ τῆρκον τὰ πάθη, κ' πῆσεν πολλὰ σὰ βάθη.

ΤΗΣ ΔΕΞΕΥΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΠΑΝΕΛΕΥΣΕΩΣ,

Καὶ ἡρωϊκῆς, ἐν τῇ ἀθλιασίᾳ Κρήτι
ὑπὸ τῆς ἀθέων ἀγαρῶν.

Σωτὴρθεῖτε παρὰ Ἀγκίου Γερομονάχου
τῷ πατρὶ Αὐτίμῃ τῇ Διάκρῃσι.

ΤΡΧΟΝΤΕΣ νὰ ἀκούσετε, μὲ τὴν καρδίαν καὶ μὲν,
Τὰ βάσανα ὅπῃ ἔπαθεν, Κρήτης ἡφίμισ μὲν.
Ἡ γὰρ Χανιά καὶ Ρέθυμνον, πᾶσα ἦεν ἡ κλάψη,
Νὰ λυπηθῇ ἀπὸ καρδίας, καὶ νὰ αἰστανάξῃ.
Καὶ τὰ λοιπὰ πείχωρα, πῶς αἰχμαλωτιώθηκαν,
Ἀπὸ τὸ γένος τῆς τερεῶν, καὶ καταρηνώθηκαν.
Ὅπῃ μὲ τὴν ὀπιβελῶν, αὐτῆνως τὰ ἐπῆρκεν,
Καὶ ἑκάμην τέκνα ὀρφανὰ, καὶ θρήνησαν αἱ χῆραι.
Ἰδετε ὅλοι τί ἑκάμην, καὶ ἐδὲ ποσῶς ἐξάσῃ,
Ἀμάχη δὲ χος ἀφορμῇ, πῶς ἔχει τόση ἀγάπη.
Καὶ ἐχάλασε τὴν ἔλπισιν, καὶ τὴν πολλὴν εἰρήνην,
Καὶ ἐπανῆλθον σκάνδαλα, καὶ δάκρυα καὶ θρήνοι.
Λοιπὸν τῶρα νὰ κέσσετε, νὰ μάθῃτε τὸ τέλος,
Ἀν μὲ βοηθήσῃ ὁ λογισμὸς, ἡ γνώσις καὶ τὸ μέλος.
Πῶς ἦτονε ἡ ἀφορμῇ, αὐτὸς νὰ ἀμαρτῶσῃ,
Καὶ εἰς τῆς Κρήτης τὸ νοσὶ, τὸν πολέμον νὰ δώσῃ.
Μία Σελτὰνα ἠθέλησε, νὰ πᾶ νὰ προσκυνηθῇ,
Τὸν Μωαμῆτῶν τὸν σαλὸν, ἔπαλιν νὰ γυρίσῃ.

Ἐπ' ἦρε βίον φειασὸν, σὺν σράτα νὰ ἐξοδιάσῃ,
Ὅ μ' εἰς τὸν αὐθράωπετος, ὅσον νὰ τὴν δατάσῃ.
Ἐπ' ἦρε καὶ κορίττις, νὰ εἶναι σιωδιάτης,
Σκλάβες καὶ σκλάβας φειασαί, εἰς τὴν ὑπηρεσίᾳ της.
Μέγαλ' ἀνάβι ἐφόρτωσεν, ὅλον φοροσκυλητάδες,
Φαγία καὶ φορέματα, ἄσπρα καὶ καμειχάδες.
Νὰ φῶσιν τὸ φοροσκυλῆμα, καὶ ἄλλα νὰ χαρίσῃ,
Εἰς τὸν πτωχὸν καὶ πένθαι, καὶ πάλιν νὰ γυρίσῃ.
Καὶ τότε ὁρδινιάθηκα, ὅλοι τινες νὰ μισώσεν,
Καλὸν καιρὸν ὀρήκασιν, δὲ νὰ ταξιδεύσεν.
Στὴν σράτα ἐπ' ἐπ' ἤχου, φράγγει τὴν καρτερῶσι,
Τῆς Μάλτας τὰ πλεῖστα, καὶ τὴν ἐπολεμῶσι.
Ἐγένετο πόλεμος πολὺς, τότε ἀναμεισάτης,
Καὶ νὰ κοπῇ ἡδέλασι, γὰρ τὴν βασιλίσσας.
Μὰ τίποτες δὲν ἔκαμα, ἀλλὰ παραδοθῆκα,
Ὅλίγοι ἐμείναν ζωντανοί, ὅσοι ἄλλοι ἐκοτώθηκα.
Καὶ ἐπ' ἦρα τὴν τὰ κάτεργα, μὲ ὅλον τὸ καράβι,
Πρᾶγμα πᾶν δὲ ἐπαίτεχε, ἐδ' ἤλπιζε νὰ λάβῃ.

Περὶ τὸ πᾶν ἐπῆγαν τὰ μαντάτα εἰς τὸν Βασιλέα
δὲ τὴν Σελταία πᾶν ἐσκλαβώθη δὲ τῆς
Μάλτας τὰ κάτεργα.

Κ' ὅντις τὴν ἐπῆρασιν, τὰ κάτεργα τῆς Μάλτας,
εἰς ἑξῆς ἡμέρας ἔφθασαν, τὴν πόλιν τὰ μαντάτα.
Ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, τὸ εἶπον τὴν αἰτίαν,
Γίνωσκε πᾶν ἡνύμφησε, ἐπαρθῇ εἰς σκλαβία.
Ὅς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, τὸ πρᾶγμα πᾶν ἐγίνη,
Πολλὰ τὸ κακοφαίηκεν, καὶ ὅξενος ἐγίνη.

Καὶ παρὰ τοῦ ἐφορῶσα ξε, καὶ τὸν Βεζήει κράζει,
 Σαλαβατίζει θλίβεται, καὶ ὄψιτε ἀλάζει.
 Λέγειτε νὰ μπῇ σὸ ρδινιὰ, φασάτον νὰ μὲ μάσσης,
 Νὰ γυῖν γληγορότερον, ξηραῖτε καὶ θαλάσσης.
 Διότι πόλεμον φεικτὸν, θέλω νὰ ἀρχιλήσω,
 Αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, παντελῶς νὰ φανήσω.
 Καὶ ρῆγας νὰ θελήτονε, ἢ ἄλλο ἀφεντάτο,
 Νὰ τὰ φανίσω βέλομαι, εὐθὺς ἐπὶ νῶ κάτω.
 Μὰ εἴνα νησὶ ὡσαύτ' αὐτὸ, σελτὰνα νὰ μὲ πάρην,
 Πρᾶγμα πᾶ δὲ ἐπαίτεχα, εἰδὲ ποσῶς ἐτάρην.
 Πᾶ ὅλος ὁ Κόσμος ξέμειμε, καὶ ὅλα τὰ φεντάτα,
 Καί σκια νὰ μὲ πέμπουσιν, ὀλοχρυσὰ δὲ κάτα.
 Καὶ βασιλεῖς καὶ κράληδες, εἶναι χαρατζομῆροι.
 Καὶ εἰς ἐμὴν δαίσιονται, ὅλοι τες δαλομῆροι.
 Εἴ με ἐπίγειος Βασιλεὺς, ξέμεν ὅταν μ' ἐδῶσιν,
 Σπὴν οἰκεμῆλιν ὅλιν δὲ, ἀφεντὸν μὲ χροικῶσιν.
 Οἷζω ὅλιν τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὅλον τὸν Ἰορδαίνω,
 Καὶ μέγιστος ὡσαύτ' ἐμὲ, εἰς τὸν Κόσμον δὲ ἐφαίν.
 Καὶ βασιλεὺς δαίσιονμαι, Ἀσίας καὶ Εὐρώπης,
 Τοῖς πετεινοῖς τῷ ἔρανῃ, θηρίοις καὶ ἀνθρώποις.
 Καὶ εἰς κοντολογία κρατῶ, ἀνατολῇ καὶ δύσειν,
 Καὶ δὲ δαίσιονται τινὰς, νὰ μ' ἀντιπολεμήσιν.
 Πάραυτα ἔσειλε γραφὰς, εἰς ὅλους τῆς ἀνθρώπους,
 Στὰ κάσρη ὅπῃ ὄρειζε, καὶ εἰς δικάστε τόπους.
 Ὅσοι καὶ ἀν εἶναι τῷ ἀπαθίῃ, νὰ ἔλθον εἰς τὴν πόλιν,
 Διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, νὰ συναχθῶσιν ὅλοι.
 Ὅτι ἐμπῆκαν σὸ ρδινιὰ, τὰ κάτεργα τοιμάζεν,
 Καράβια καὶ σάϊκες, ὅλα τὰ ὀρδινιάζεν.

Κάτεργα ἀρμάτωσε ἐκατὸν, καὶ σαῖκες ξιακόσιες,
Χωεῖς τὰ Μπαρπαρέσικα, σοσαῖς ἐπῆγαν τόσαις.
Ἦσαν τὰ Μπαρπαρέσικα, καράβια σαραῖτα.
Γαλιῶτες δὲ καὶ κάτεργα, ἕως ἄλλα τρεῖς αἶτα.
Ὅλα δὲ πάντα ἦσαν, ἀρμάματα πεντακόσια,
Ὅσῃ ἐπῆγαν σὰ Χανιά, καὶ πόλεμον ἐδόσαν.
Ἐτζη ἐμωῆκαν σορδινιά, δὴ νὰ συκωθῇσι,
Καὶ εἰς τὰ μοδοκόρωνα, ἐκεῖ νὰ ἄρεθῇσι.

Πῶς ἐκραξε τὸν Συληκτὰρ Μπασιά, καὶ τὸν ἔβαλε
Καπετάνιον ἐπάνω εἰς ὄλλω τῷ Ἀρμάταν.

(λη,

Κ Αἰκράζει τὸ Συληκτὰρ Πασιὰ νὰ βάλῃ τὸ Τζενερά-
Εἰπάνω σὰ φασάτατε, τὸ φρόνημον κεφάλι.
Καὶ εἶπετον μὲ μαῖνιτα, νὰ κάμῃ καὶ νὰ δείξῃ,
Νὰ δώσῃ μέγαν πόλεμον, ὥς πᾶσα εἰς νὰ φεῖξῃ.
Οὐχὶ μόνον οἱ ζωντανοὶ, νὰ κάμῃ νὰ φομάξῃν,
Μὰ καὶ νεκροὶ ἐκ τὰ μνήματα, καὶ κῆνοι νὰ θαυμάξῃν.
Νὰ χύσῃς αἵματα πολλὰ, νὰ κάψῃς νὰ μπυεῖσῃς,
Νὰ λάβῃς δόξαν καὶ τιμὴν, καὶ ὀπίσω νὰ γυεῖσῃς.
Φασάτα ἐπαρε πολλὰ, καὶ σύρε σὸν ἐχθρόν σου,
Νὰ τὸν χαλᾷσῃς τὸ λυπὸν, μὲ θέλημα δικόν σου.
Πῶς χάλασε ταῖς χώραις σου, τὰ κῆρη καὶ τὸν τόπον,
Πῶς κέρδησεν ὁ πᾶσις σου, μετὰ περισίον κόπον.
Καὶ ὅσα ξύλα αὐτὸν βρεθῇν, αὐτῶν τὰ κρεσέβην,
Καὶ ὅλον τὸ Ἀρτζηπέλαγον, καθολικὰ φρεσύν.
Καὶ δὴ τὸ καὶ ἐσὺ, νὰ τῆς καταποντίσῃς,
Μὲ πᾶσα ξόπον πάχῃς, δὴ νὰ τῆς νικήσῃς.

Τὸ κάστρον μ᾽ ὅλον τὸν λαόν, παντελῶς ἰάφανίσης,
Κέρταϊς κὲ μονασήρια, καὶ σὰ μὲν ἀφήσης.
Μόν νὰ τὲς κόψῃς λέγῳ σου, νὰ παῖ εἰς τὸν ἄδλω,
Νὰ μὴ φαῖ ἢ μὴ δέ τιναις, ἀπ' αὐτὲς γιὰ σημάδι.
Καὶ αὐτὸν τὸν μέγα μάστορα, φέρτον ἐδῶ σε μέγα,
Νὰ ξεδικήσω τὰ κακὰ, πῆ μ' ὅχι καμομδία.
Τ' ἴφωθη ἡ καρδιά τε, παῖ ἔγινε μέγας,
Καὶ ἔλεγχυ πῶς σαὶ αὐτὸν, ἐδὲν εὐρίσκει ἄλλος.
Χρυσὸν κοντίλη ἔπιασε, κὲ ἄρχισεν νὰ γράφῃ,
Τὰ γράμματα πῶς ἔκαμε, ἦσαι μὲ τὸ χρυσάφι.
Καὶ ἀφόντις ἐπελείωσε, τότε ἐδίπλωσέ τιν.
Καὶ μὲ τὴν βέλα τὴν χρυσὴν, αὐτὸς ἐβέλωσέ τιν.

Πῶς τ' ἀπ' ἐχαιρέτησεν ὁ Καπεταὶ Πασίας, ἐς ὅσον αἶξε
αὐτὲς σὲς χόντζηδαὶς νὰ ποιήσεν δέησιν.

Κ Αὶ τότε ὁ Σουλκετὰρ Πασίας, ἀπεχαιρέτησέ τον,
Τὸ χέρι τε ἐφίλησε, κὲ ἐπροσκυώσέ τον.
Καὶ μάζοξε τὲς χόντζηδαὶς, δέησιν νὰ ποιήσεν,
Τινὲ προσδύχλειτς πρὸς Θεόν, κὲ τότε νὰ κινήσεν.
Ἐκραξε δὲ κὲ Μεφτίν, ὁ βασιλοῦς αὐτό τε,
Νὰ κάμῃ τινὲ παμμίaron, δέησιν τότε ὁμωρό τε.
Τότε λοιπὸν ἐκείνησε, νὰ πᾶ νὰ προσκυώσῃ,
Νὰ πελάβῃ τινὲ δὲ χιν, κὲ νὰ σαλαβατήσῃ.
Ἀφόντις ἐπροσκυώσῃ, σαὶ ἦθελε ἡ καρδιά τε,
Τότε ἐσωαχθῆκασιν, οἱ χόντζηδες σιμά τε.
Ἐποίησαν παράκλησιν, ὅλοι δὲ λογησάν τον,
Νὰ ὑπάγῃ κὲ ναλθῇ καλὰ, ἐπροσδύχθηκαί τον.

Ἐχθρὸς ὑπὸ τῆς πόδας τε, νὰ βάλη νὰ νικήσῃ,
Τρωαιοφόρος νὰ γρῇ, μὲ δόξαν νὰ γυεῖσῃ.
Καὶ νὰ σωθῇ τῇ ἑχθρῶν, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα,
Καὶ νὰ σραφῇ σὺν θρόνον τε, τιμῶν τε καὶ μὲ δόξαν.
Ὡς αὖ τῷ δῶσαν τέλει δούλῳ, παραυτίκα ὑπάγει,
Καὶ τότε τὰ ντζαμόγλανα, ὁμῶς τὰ ποροβοδάγει.
Παραυτὰ ἦλθεν μὲ σκεδὺν, καὶ εἶπε νὰ ὀρδινιαθῇσι,
Καράβια καὶ τὰ κάτεργα, ὅλα νὰ τοιμαθῇσι.
Καὶ ἀρχισαν τὰ ὄργανα, βέκινα ἀνακαράδες,
Τὸν Βασιλέα ἐφήμῃσαν, καὶ ἔειχον λευκὰρδες.
Ἐείχονσι δὲ ξηραῖς, οὐκ καὶ τῆς θαλάσσης,
Πῆ κάμασιν καὶ ταῖς χαραῖς, ποῖος νὰ μὴ θαυμάσῃ.
Τρεμπέτες καὶ ἄλλα μεσικὰ, τὰ βέλια καὶ παῦν ἄλλον,
Τότε ἐκεῖ δὲν ἔλειψε, μικρόν τε καὶ μέγαλον.
Ἦ ὥλῃς ὅλη ἐσείσθηεν, καὶ Γαλατὰς τὸ Πέραν,
Ἀπὸ τὸ πλῆθος πῆ ἤσανε, ἐκεῖνι τέλει ἡμέρα.
Ἐκ τῶν λευκὰρδων ταῖς πολλαῖς πελάγῃ καὶ τῇ χώρῃ,
Πῆ ῥίχνασιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
Εὐθὺς ἀσυνκωθήκασιν, τότε λασία ἐδῶσαν,
Κάτεργα καὶ καράβια, τέλει θαλάσσει ἐγιομῶσαν.
Καὶ αἰοῖξαν τὰ ἄρμυρ, αἰῶθεν καταρτίε,
Σταὶ ἑκοσι ἐκίνησαν, μέγας τῶν Ἀφριλλίε.
Ἀπὸ τὸ σκετάριν λοιπὸν, ἐκράτει ἡ ἀρμάδα,
Ἐως εἰς τέλει καλίπολιν, αὐτῶν ἡ ὁμάδα.
Κάτεργα καὶ καράβια, καὶ καραμυσαλίδες,
Ἦ θάλασσα αἰ πορομαύρισε, σὰν πορόβατα μεγῆδες.
Τότε λοιπὸν ἐπήγασιν, εἰς ὅλα τὰ νησία,
Καὶ εἰς τὰ μοθοκόρωνα, καὶ εἰς τὴν μογοβασίαν.

Καὶ ἔτῃ ὁ Κόσμος ἔμαθε, πῶς πᾶν ἀπολεμήσῃ,
αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, καὶ τὸ ἀφανίσῃ.
Εἰς τὸ Τζηείγον ἦλθασιν, καὶ τότε δέχθηκότες,
ὁ φοροβεδέρης καὶ ὁ λαὸς, καὶ ἐχαίρειστές.
Καὶ κατὰ τὴν συνθήκην, κανίσκη τῇ χαρίζει,
ἔγω γινώσκωτε δὲ ἡξάρει, πῶς τὸν ἐφοβερίζει.
Ἰδετε γινώσκω μίαν, ἀγάπην δολωμένην,
φιλία πονηρότατη, πικρὰ φαρμακωμένη.
Καὶ ὑπὸ κείνῃ ἦλθασιν, εἰς τὸν αἰαβαράν,
Νᾶκέσσετε τί ἔκαμε, καὶ γράψω τὰ ἀφύω.

Τὸ πῶς ὄρισεν ὁ Καπετὰν Πασίας, νὰ συναχ-
θῶν οἱ μπέιδες νὰ ἀκέσω τὸν
ὄρισμόν τῆ Βασιλείας.

Ὅρισε ὁ Σουλταν Πασίας ὅτι νὰ συναχθῶσιν,
ὅλοι οἱ φῶντοι τῆ τερχῶν, ὅσοι ὄντες νὰ ἐλθῶσιν.
καὶ νὰ ἀνοίξω τὴν γραβιᾶν, καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσω,
εἰς ποίαν χώραν νὰ ὑπάω, καὶ πόλεμον νὰ δώσω.
καὶ ἔγραψάντες ἡ γραφή, αὐτὴ τῇ Βασιλείᾳ,
Μὰ παῖν τῆς κρήτης τὸ νησί, νὰ μὴ γῶν ἀλέως.
ἵτι ἡ Μάλτα ὡς μικρὴ, καὶ ὡς δυνάμει,
καὶ τῇ πολέμῳ δέρονται, ὅλοιτες μαθημένοι.
καὶ ὡς ὁ Σπαῖας ἐκείσιμα, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥηγάτα,
Πᾶς βοηθῶσιν αὐτῇ, καὶ ὅλα τὰ ἀφεντάτα.
καὶ ἂν ὑπάω ἐς ἐκεῖ, θέλουνσε ζιγυρίσει,
διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, καὶ θέλουν σ' ἀφανίσει.
Ἐπὶ τῆς κρήτης τὸ νησί, εἶναι πολλὰ μεγάλο,
Καὶ ὡς ἀμαθεῖς εἰς πόλεμον, ἐπὶ το διχὸς ἄλλο.

Καὶ σὰν τὴν ὑποδράβασεν, ὅλοι τὴν ἐχρoικήσαν,
Καὶ εἶπασιν μετὰ χαρᾶς, καὶ τότε ἐσκορπίσαν.
Καὶ ὁ Πασίας ἐφρόσαξεν, ὅλοι νὰ τοιμαδῆσι,
Κατὰ τῆς ὥρας ὀρδινιὰ, δὲ νὰ συκωθῆσιν.
Τετράδι ἡμέρα ἦτονε, τότε πᾶς ἐσυκώθη,
Καὶ τὴν παρασκυλῇ φρωῖ, ἐκεῖ ἐξημερώθη.
Σὰν συγγραφίᾳ ἐφάνηκε, σὰν χιόνι ἀσπρολόγα,
Πᾶς ἐφθασεν εἰς τὴν γωνιὰ, καὶ ἔβαλε τὴν φλόγα.
Πλείμματα ἀμέτρητα, σὰν φειδεῖα ἄσπρα,
Καὶ ὅλον τὸ πόρτο γέμωσεν, ὡς ἐρατὸς μετ' ἄσπρα.

Πῶς ἐπῆλθον εἰς τὰ Θεόδωρῃ καὶ ἐπολέμησέτα
φρώτη Μπατάγια, καὶ τὰ ἐπῆρσεν.

Οὕτως ὁ τόπον ἐφθασε, ὥρα ἦτον γιωμάτα,
Ὅπῃ ἔβαλε τὰ Θεόδωρῃ, ὅθεν ἐπαῖωκάτα.
Στὰς ῥεῖς καὶ δέκα τῶ μύωδ, ἦγοντο τῇ Γένει,
Νὰ τὸ γινώσκῃ πᾶσα εἰς, σὸ ἔμπα καλοκαεῖς.
Σαρανταπέντε τῶ ἐπὶ, λέγω ὅσα κωσίς,
Πᾶς ἀρχιλήσεν ὁ πόλεμος, χρόνος εἰς τὰς χιλίας.
Παρασκυλῇ ἡμέρα ἦν, πᾶς ἐφθασε σὸν τόπον,
Πᾶς ἀρχίσεν ἡ ταραχὴ, σύγχυσις τῇ ἀνθρώπων.
Πᾶς δὲ εἰς τὰ Θεόδωρῃ, καὶ ἐπολέμησέτα,
Πρώτῳ μπατάγια ἔδωκε, καὶ ἐπερίλαβέτα.
Ἐδὲ χαρὰν ἐλάβασιν, πᾶς κάμα φρωτὶς νίκῃ,
Καὶ τὸ ἐλειμεργιάξασιν, σὰν τὸ ἀπὸ οἱ λύκοι.
Καὶ τὸ σαββάτο ἀρχισεν, δὲ νὰ ξεβαρκαρῇ,
Διὰ τὰ δώση πόλεμον, εἰς τὴν χώραν νὰ τὴν πάρῃ.

Ε'πὴν ἤχῃ φρῶτα σὰ χεῖρα, καὶ ἐπολέμησέτα,
Ε'καυσε καὶ ἐφλόγισε, καὶ καταρήμαξέτα.
Ε'καυσε καὶ ταῖς θεμονιαῖς, ταῖς Ε'κκλησίαις κρεμνίζει,
Εἰς τὰ χεῖρα πᾶ δ' ἄβηκε, καὶ σήττα ἀφανίζει.
Τὰ πειβόλια χάλασε, καὶ δένδρα ἐκοψέτα,
Πᾶ ἦσαν γεμάτα μὲ καρπὸς, καὶ ὄξειζώσέτα.
Σάββατον καὶ τὴν κυριακὴν, ἔκαμαν σὰ χεῖρα,
Πᾶ ρίμαζαν τὰς Χερσαῖας, χεῖς παρηγοεῖα.

Πῶς ἀρχαῖσε τὸν πόλεμον εἰς τὰ Χανιά
καὶ τὰ ἐπ' ἡρᾶ.

Κ Αἱ τὴν δούτερα τὸ ταχὺ, ἀρχίσαν εἰς τὴν χώρα,
Τὸν πόλεμον ὅπως ἔκαμε, θέλων ἵνα ἀρχίσω τώρα.
Πᾶ ἔβαλε τὸ γύροντες, εἰς σὲ κάθε μερῖα,
Μπασάνια αἰαρίθμητα, πολλὰ ἀλτελαρία.
Βοὴ ἐχέετο πολλή, καὶ βόλια πᾶ κτυπέσαν,
Καδολικά ὡς ἀν' βρονταῖς, ἐκεῖνα ἐβαρῖσαν.
Φόβος καὶ φόμος ἦτονε, ἐν ταῖς φωτιαῖς π' ὀβρυῖαν,
Α'πὸ τὰ βέλια τὰ πολλὰ, σὺν χώρᾳ πᾶ πηγύσαν.
Ἐἴθε ἀρκομπέζω δόξαρά, τέχναις πᾶ σωμαχθῆσαν,
Μ' ὅπο τὴν χώραν εἰδὲ ποσῶς, δὲ τὰς ἐφοβηθῆσαν.
Νυκτὶ δὲ κοιμόντονα, μέρα δὲ ἐσιγῆσαν,
Τειγύρε γύρεμε φωτιαῖς, καὶ τὴν ἐπολεμῆσαν.
Τέχναις ἐργάζονταν πολλὰς, πᾶσα λογὶς ἀκάμας,
Α'λλὰ δὲ τὰς ἀφελήσαν, εἰδὲ κανίνα φράγμα.
Κοντολογία δὲ ἔλειψεν, ἡ τέχνη τῇ ἀρμάταν,
Εἴνα πρὸς σὲ ὄξαισιον, καὶ θαῦμα τῇ θαυμάσιον.

Τὴν τέχνην τῆς πολεμικῆς, ὅλῳ ἐδοκίμασάν τινι,
Τὴν δόξαν κὶ τὴν δυνάμιν, ὥσπερ ἔβαλαί τινι.
Ἐγένετο πόλεμος φεικτός, ἀρίφνητοι τε θνήσκαν,
Κεῖς τὸ κόντο ἐκ τῆς μισῆς, σὸ ἄϊμα κυλίσθησαν.
Οἱ τέρκοι δὲ παθημερνόν, τὴν μάχην δὲ ἀφίεναν,
Ἐὰν κὶ τόσοι ἀπ' αὐτῆς, σὸν θάνατον ἐμείναν.
Δὲν ἔπαυσαν οἱ Λεμπαρδιαῖς, ἡμέρα νύκτα μᾶλλον,
Νὰ ρίκτεν βόλια σὰ Χανιά, μὲ βροντισμὸν μεγάλον.
Ὁ πόλεμος ὀφοβερός, ὥς δις ὅμον μαχέει,
Ἐκράτει ἀπὸ τοῦ ταχύ, ἕως τὸ μεσημέρι.
Ὅλη μερίς ἐκρέγασιν, ἀργὰ πιδέσαν πάλιν,
Μὲ πόσον πλῆθος πᾶ ἔιχασιν, ἡ μιὰ μερὶς κὶ ἡ ἄλλη.
Τόσες πολέμους γὰς σὰς πόλιν, εἶπαι πολλὰ περὶ σῶ,
Ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς ἀρχισα, δὲν ἔχω τί νὰ ποίσω.
Ὅσοι μπορῶ κοντεύωτες, κὶ τῆς πλείων ἀφίενω,
Δὲν χέρω ὅσα εἶναι, σὸν χαλασμόν ἐκείνου.
Πᾶ ἡμέρα νύκτα πολεμῶν, ταχύ κὶ κάθε βράδι,
Μ' ἀλήθεια ἀναείθμητοι, ἐπήγαν εἰς τὸν ἄδιν.
Ρήκτεν λεμπαρδαῖς ἄμεξαις, τὸ πῦργον νὰ κτυπήσι,
Νὰ φοβηθῶν οἱ χρεϊανοὶ, γιὰ νὰ παραδωθῶσι.
Πᾶ εἰερχισεν ὁ ἄθεος, ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν,
Καὶ δὲν αἰάσκει ποτὲ, ἐδὲ σην μὲν ἐδ' ὦραν.
Στὴν μέσῳ τὴν ἐβάλασιν, ξιγύρεσαν σφαῖρα,
Ἐκεῖνὰ ἰδῆς τὸν θόρυβον, τὸ πόλεμον πᾶ κάμνει.
Τ' ἔπειτα δὲν ἐχορταίνασι, ἡ μιὰ μερὶς ἐδ' ἄλλη,
Ἀπὸ τῆς τέσῳ ἀγρυπνιάς, τῆς πόνει τὸ κεφάλι.
Καὶ ὅλοι ἐχλομίασαν, ὥσαν ἀπὸ θαμνοῖ,
Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολὺν, πᾶ ἔιχαν οἱ καὶ μῆδοι.
Εἴδει.

Εὖ δ' εἶναι πόλεμον φεικτὸν, μὲ μαίνεται μεγάλην,
Σπαῖδες ἐσκοτώθησαν, καὶ Γιανῆτ' ἄραοι πάλιν.
Ρίχτου σάγιτες ἄμεξαις, ἐκεῖ δ' ἄν' αὖ φθάσουν,
Ὡς αὖ τὰ ἄσρα τ' ἔραν, καὶ ἄμμον τῆς θαλάσσης.
Διὰ νὰ δώσῃ πόλεμον, ἀπ' ὅθεν ἡμπορέσῃ,
Τειγύρε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, δ' ἄν' αὖ τὴν κερδέσῃ.
Καὶ δ' ἀπὸ κεῖνὰ μὲν οὕτως, ἀλλὰ νὰ τιμηθῇ,
Ἡ νὰ τὴν πάρῃ τὸ λοιπὸν, ἢ ὅλοι νὰ χαθῇ.
Φόμος καὶ φόμος ἦτανε, τῶν λεμπαρδίων οἱ μπάλαις,
Ὅπ' ἔσ' ἔν' αὖ χώραι ἔειχεν, ἦτον πολλὰ μεγάλαις.
Κοὶ χρισιατοὶ, εἰχιασι λεμπαρδαῖς ἀπὸ μέσα,
Σπαῖδων ἐ Γιανῆτ' ἄραων, πολλὰ κεφάλια πέσα.
Καὶ σκοτωμένοι εὐρίσκονταν, πολλοὶ ἐκ ταῖς λεμπαρ-
Καὶ λογιῆς ἀγαρηνοὶ, μάλιστα καὶ ἀφεντάδες. (δαις,
Εὖ κεῖνὰ ἰδῆς ἀμέξητα, πῶς ἦσαν κορμιά,
Κεφάλια δ' ἀπὸ τὰ κορμιά, πῶς ἦσαν χωρισμιά.
Χεῖρα καὶ πόδα νὰ ἰδῆς, πῶς κοίτονταν σὸ χῶμα,
Κοιλιαῖς ἀντερωσύκωτα, ἔξω δ' ἀπὸ τὸ σῶμα.
Ὡς ἄχυρα σὸν ἄνεμον, πήγνυν τὰ μυιαλάτους,
Καὶ σὰν τ' ἄμμον σκορπίζαν, τότε τὰ καύκαλάτες.
Τόσον τὴν νύκτα πᾶσι, ὥς αὖ καὶ τὴν ἡμέρα,
Τὰ τελευπαῖα πήγνυν, ψηλαῖς τὸν ἄερα.
Ἀνατολὴ καὶ ρούμειλη, σαυλῆδες ἀντερωμῆροι,
Μπεῖδες καὶ τζασιδες, ἀγάδες ἀξιωμῆροι.
Εὖ τότε νὰ τὰς ἐβλεπες, πῶς ἦσαν ξαπλωμῆροι,
Καὶ μέσα εἰς τὰ αἵματα, νὰ ποδοκυλισμῆροι.
Ὁ κάμπος ἐκοκκίνησεν, ἐκ τὸ πολὺ τὸ αἶμα,
Καὶ τὰ κορμιά ἐκοίτονταν, νεκρὰ διχῶς τὸ πνεῦμα.

Νέοι ἄραῖοι δ' ἄμορφοι, πολλοὶ ἀνδρειωμένοι,
Στὰ αἵματα κυλιόντανε, γυμνοὶ καὶ ξαπλωμένοι.
Καὶ μύρια εἶχαμε ξημὸν, νὰ εἰπῶ τόσοι καὶ πόσοι,
Πᾶς ἐπύθαι σὺ κοπανιὰ, πλεον παρὰ δ' ἁκόσοι.
Ἡμέρας ἔκαμαν πολλαί, ὅπῃ τὸ πολεμῆσαν,
Καὶ τίποτε δὲν ἔκαμαν, καὶ ὅλοι δ' ἄπορῆσαν.
Μόνον τὸν κόπον ἔυκερον, καὶ σ' αὐτὲς τόσοι φόοι, (νι.
Ἐκ τῆς τζαλμάδης ἄσπριζαν, οἱ κάμποι σὰν τὸ χιό-
Καὶ τίνα λέγω τὰ πολλὰ, ὅπῃ δὲν κάμνεν χρεία,
Πᾶς γῆ ἐπορφυρόθηκεν, ἐκ τὰ πολλὰ κορμιά.
Ἀπὸ τὸ πλῆθος π' ἔριχναν λεμπάρδαις καὶ τεφίκια,
Σὲ φαίνετον ὅς ἔραῖς, ὅτι ἦν ἀσροπελέκια.
Ἐπέυτασι τὰ βόλια, ὡς πέυτει τὸ χαλάζι,
Καὶ εἰτις ἔλαχεν ἐκῆι, κλέγει καὶ ἀνὰ σνάζει.
Ὅχοι οἱ τῆρκοι μοναχὰ, ἐκλαίγαν καὶ θλυῖσαι,
Μὰ καὶ οἱ χαλιῶται οἱ πτωχοὶ, πικρῶς μηρολογῆσαι.
Πᾶς ὠέραγαν συρίζοντας, τὰ βόλια ἀπὸ τ' αὐτιάτες,
Καὶ οἱ χρεϊανοὶ σκοπάνονταν, ἐπύθαι ὁμωροσάτης.
Καὶ βλέπασι τὰ δέλφιατες, καὶ ἄλλοι τὰ παιδιάτες,
Πᾶς κοίτονται σὰ αἵματα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες.
Καὶ καὶ νὰ τῆς κλάψανε, οἱ ἐδικοίτες λίγον,
Μόνον τῆς ἀπειτέσασιν, ἔξω ἀπὸ τὸν πύργον.
Καὶ γέμισε τὸ ξέπυργον, ἀπὸ τῆς σκοτωμῆρας,
Καὶ τίς νὰ μὴ τῆς λυπηθῇ, ἐκείνης τῆς καϊμῆρας.
Χωρεῖς μανάλια καὶ σαυρόν, καὶ δίχως ψαλμωδίαν,
Σὰν ἄχυρα τὰ εἶχναν, ἐκείνα τὰ κορμιά.
Ὡς τάξις αὖ τῶν Χρεϊανῶν, νὰ θάπην οἱ πατᾶδες,
Μέωροσάχην καὶ ψαλμωδιαῖ; ἐμὲ πολλαῖς λαμ-
πάδες.
Καὶ

Καὶ τίς νὰ μὴ τὰ λυπηθῇ, καὶ τίς νὰ μὴ τὰ κλάψῃ,
Νὰ μὴ δακρύσῃ ἀπὸ ψυχῆς, καὶ νὰ ἀναστράξῃ.
Ἀν' ἣτον λιθοκαρδίας, πάλιν ἤθελε δακρύσῃ,
Χύσει ἤθελε δάκρυα, ἅμεξα ὑπὲρ φύσιν.
Πῆ ἦταν ξένον θάναμα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες,
Νὰ κοίτονται ἐπανωτὰ, διχῶς τὴν ἐμορφιάτες.
Καὶ οἱ ζωντανοὶ τότε ἔκλαιγαν, καὶ εἶχαν μέγαν πόνον.
Οἱ βλέποντες τὴν συμφορὰν, καὶ τὸν πολὺν τὸ φόνον.
Πᾶσάντας ὡς ἦτον κῆι, πικρὸς μὴρολογάται,
Πᾶσα καντῆνι καὶ σενόν, θρῆνός πολὺς χροικάται.
Νὰ κλαίγῃ καὶ νὰ ὀδύρεται, καὶ τὸ εἶνὰ κράζῃ,
Ἀλλήμονον ἀπὸ ψυχῆς, πικρῶς νὰ ἀναστράξῃ.
Μικροὶ μεγάλοι γέροντες, γυναικες καὶ παιδία,
Ἐκλαίγαν ἀπαρηγόριτα, σάν τὸν Ἰερεμία.
Καιρὸν τῆς Ἰερουσαλὴμ, πῆ τὴν αἰχμαλωτίσαν,
Χαλδαῖοι ἐκείνοι οἱ ἄνομοι, καὶ ρημοὶ τὴν ἀφῆσαν.
Ἐκείνη ἐσπλαβώθηκε, δὴ τὴν ἁμαρτίαν,
Ἐτῆ καὶ δὴ τὸ βλέπωμεν, καὶ θολικὰ ὁμοίαν.
Λοιπὸν τότε ἐκλαίγασιν, καὶ ὅλοι μὴρολογῶσαν,
Μὲ πόνοντε καὶ σεναγμὸν, τὸ σῆθος ἐκτυτῆσαν.
Οἱ βλέποντες τὴν ταραχὴν, ὅ πλῆθος τῆ πολέμου,
Τὰ βόλια ὅπῃ ἐπόδον, καὶ ἀρχιῶσαι νὰ ξέμνῃ.
Διότι τὸσα εἶχον, ἵτισι συναπαντήωνταν,
Ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ πολὺ, οἱ μπάλαις ἐκτυπιόνταν.
Μὰ ὅσοι δὲν εἶδαν, λέγω μὰ τὴν ἀλήθεια,
Τὸ φαίνεται ὁ πόλεμος, ὅτ' εἶναι παραμύθια.
Ὅτι ἔβωγαν καὶ ἔπιναν, καὶ ἄλλοι ἐμεθεσαν,
Καὶ τὰ καίμενα τὰ Χανιά, τῆρποι τὰ πολεμεῖσαν.
Οὐτ-

Οὐτ' ἄσεβεις ἐβλέπασιν, ἔτε τουρκομαγία,
Τὸ αἷμα πῆ ἐχύθηκεν, μέσ' ἔποτ' ἅ Χαρία.
Διότι ὀλοτεύγυρα, τῆς γῆς καὶ τῆς πελάγης,
Καὶ ὥσπερ κυρτοὶ λυσαροὶ, ἤθελαν νὰ τὰ φάγην.
Καιρὸν δὲ ἀναμύρασι, ὥραν καὶ δὲ ἐχαίαν,
Ὡς μὰ χέλι πάντα δυνάμιν, τέχναις πάντα ἐβαίαν.
Οἱ τῆρκοι τότε μέ βοή, καὶ ὅχλον ἐπληθύναν,
Καὶ μέ περίσσαν ταραχὴν, ὥς χώραν ἐπηγύαν.
Καὶ βάαν τόσῳ δυνάμιν, πόθον καὶ ποροθυμίαν,
Ὅτ' ἐπὶ τὰ τείχει ἐρχαν, μέ τὴν ἀλτελασίαν.
Λέγοντες νὰ τὴν πάρωσιν, ὡς ἀπεθαίνον ὅλοι,
Ὡς Κρήτην νὰ πορεύωσιν, νὰ μὴν σφραγῇ τὴν πόλιν.
Καὶ μέ θυμὸν καὶ ταραχὴν, ἐδράμασι τὰ λαγία,
Πάλιν ἔποτ' ἔθλασαν, κατέργα δ' ἄλλα πλάγια.
Βρονταῖς φοναῖς ὡς ἀσραπαῖς, ἀρκομπεζαῖς σαγίταις,
καὶ κλάματα καὶ σναγμὸς, ἔδωκαν οἱ μαχίταις.
Τὰ δύο μέρη πολεμῶν, καὶ ἔμενον νὰ ἀρχήσω.
Πῶς δ' ἔποτ' ὅτ' ἐνὰ νὰ εἰπῶ, καὶ τ' ἄλλον νὰ λαλήσω.
Ὅτι οἱ τῆρκοι ἐσίμωσαν, μέσα δ' ἔποτ' νὰ μπῇσι.
Ἐκείνοι πάλιν ἤθελαν, νὰ τὴν ἀντίσταθῇσι.
Καὶ ἔτ' ἐγὶν χαλασμός, καὶ φόνος εἰς τὴν μέσῳ,
Πλέον δὲ ἐσυκώνετον, ὅστις ἤθελε πέσειν.
Καὶ ὅταν ἐν ἐσμύξασιν, ἔποτ' ἅ δύο μέρη,
Σκότος αἶρας φασγάνος, ἀρχήνησε νὰ φέρη.
Καὶ ἔποτ' ἐν τὴν σκόνην τὴν πολλήν, νέφην ὡς πορὸς τὰ ὕψη,
Ἐκεῖ τότε κατέβαινε, τὴν πάντας νὰ καλύψῃ.
Ἀρκομπεζαῖς ἐδίδασιν, τὰ δύο μέρη ὁμάδην,
Πολλοὶ ἰσκόποθῆκασιν, καὶ πῶς τὴν σὸ λιβάδι.

Καὶ πάλι μὲ ἀπαθιά σμίξαν, σὴν σύμφορὰν ἐκείνη ,
Πολλὰ φεικῶδης ἦτονε, πόσον κακὸν πᾶ γένη.
Ἐφαίη γὰρ ὁ ἔρανος, οὐδὺς σκοτινισμῶς.
Ἐκ τὴν βολὴν τὸν λεμπαρδὸν, πείριασθα θαμπομῶς.
Τὰ ῥόσωπάτης ἦσανε, ῥῶτα καθαροτάτα,
Ἀχρημα ὅλα ἔγιναν, καὶ θάμπομα γεμάτα.
Ὅταν οἱ τέρκοι ἄτακτοι, σὰν ὄρνιθες ἐμπῆκαν,
Μὲ τὰς καλὰς Χρειαῖνας, καὶ ἀνακατωθῆκαν.
Εἶχες ἰδεῖ τὰ μακέλια, τίλιν τοσῶν σωτηρίαν,
Τόσες θανάτους τῶν τέρκων, μὲ φοβερὴν λαλίαν.
Νὰ πόσων οἱ μασέλαις τες, κεφάλια νὰ πετῶνται,
Χεῖρα πολλὰ μὲ τὰ ἀπαθιά, κομμάτια νὰ θωρῶνται.
Κοιλιάν τερα νὰ χυῶνται, ἔξω ἀπὸ τὰ κεφάρια,
νὰ κείτονται σὰ αἵματα, σὴν σράταν τὴν καθάρια.
Ἐρχονταν τὰ κομάτια τες, ὥσαν μικρὰ πελάκια,
Ἄλλα εἰς κάμπον ἔπῳταν, καὶ ἄλλα εἰς χαράκια.
Ἐσοντας ναῖαι ὁ πόλεμος, μέγας ἔαντελαίγτος,
αἵματα πόνους ἔκλαυθμους, φωναῖς πολλαῖς γεμάτος.
Τόσον ἀπὸ τὴν μίαν μερίαν, ὥσαν κὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην,
Ἐγινε ἀφανισμὸς πολὺς, καὶ ταραχὴ μεγάλη.
(Κοιδωνῖται) Ῥωμαῖοι μὲ, τῶρα ἀντισαθῆτε,
Ὡς λέοντες εἰς τὰς ἐχθρὰς, ὅλιν νὰ τιμηθῆτε.
Ὡς αἰρ τὸ ῥῶλιν ἔκαμαν, αὐτοὶ Μακεδωνίται,
Οὕτως φαῖντε καὶ ἐσ εἰς, τῶρα οἱ Κοιδωνίται.
Πᾶ κείνης τοὺς ἐξόμαξεν, ὅλη ἡ οἰκὸς μὴν,
καὶ ὅπως αὐτὸν εἰσέπονταν, ἦσανε τιμημῶς.
Εἰς τὸν Ἀλεξάνδρου τὸν καιρὸν, πᾶ ἔγινε Μονάρχας,
καὶ φαῖη εἰς τὰς βασιλεῖς, μέγας πολεμάρχας.
Ἐτῆς

Εἴ τι καὶ σῆς νὰ δείξετε, τέχνη καὶ δυνάμιν σας,
Νὰ ἰδῶν καὶ νὰ ἱσομάξουσιν, αὐτόνοι οἱ ἐχθροί σας.
Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ποσῶς, ποτὲ δὲν ἀνάσκει,
Μόνον εἰς τὸ χειρότερον, εἰς τὸ κακὸν πηγυή.

Πῶς ὁ Κατωταὺ Πασίας εἰς ἀθημονίαν μεγάλην ἦλθεν,
καὶ ἐσώαξε τὰς Μπεΐδες νὰ συμβελούθῃ ὅτι μὲ
ποῖαν τέχνῃ νὰ κάμῃ νὰ νικήσῃ.

Κ αὶ ὁ Πασίας δέρισκετον, εἰς σὲ μεγάλῃ ὥρικαν,
Χαλῶντας τὰ μπασιάντα, καὶ σὶα δὲν ἀφῆκαν.
Εἴνα κασέλησαν αὐτὸ, νὰ σέκει ἐναντία του,
Νὰ μὴ ψιφὰ ταῖς ὀρδινιαῖς, καὶ τὰ ποιήματα.
Ἐκ τὸν θυμόν τε τὸν πολυῶ, ὡς λέων ἐβρεχάτο.
Περισσότερον ἐκ τὴν ἐνδοπλῶ, καὶ δυνάτῃ μεγκάτο.
Καὶ ἐκραξε τὰς Μπεΐδες, δὲν νὰ τὰς ῥωτήσῃ,
Μὲ τί λογιῆς τεχνάματα, νὰ τὸ καταπονέσῃ.
Καὶ πάσαντα σιωπάχθησαν, οἱ τέρκοι οἱ μεγάλοι,
Οἱ ἀφειτάδες τὸ λοιπὸν, καὶ ἄρχοντες οἱ ἄλλοι.
Τὸ κάσρον εἶναι δυνάτῃ, πῶς νὰ τὸ κυριεύσω,
Καὶ νὰ τὸ παρὰ ἀδυνάτον, εἶναι νὰ τὸ πισύσω.
Διότι τὸ φεσάτομε, βλέπω ἀφαισθῆκαν,
Ὅ λίγοι ἐμέναν ζωντανοί, καὶ οἱ ἄλλοι ἐκοπίναν.
Μόνον νὰ τὰς μεινύσωμεν, γιὰ νὰ παραδώθῃνε,
Νὰ παύσῃ ὁ φόνος ὁ πολὺς, νὰ μὴ ἀντίσταθῃνε.
Εἶδε καὶ δὲν το σέρξουσιν, ὅλος χαλάσετέ τις,
Βάλτε φωτιά καὶ θολικά, καὶ ὅλος κάψετε τις.
Χαλάσει τὸ κάσρον τις, μετὶ τὴν ἀλτιλαρία.

Κάτε σὴν γῆν νὰ γκρεμιάθῃν, νὰ πέσῃ τὰ τειχεῖα.

Βαρύτι

Βαρυτε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, ὅλα νὰ γκρεμνισθῇνε,
Νὰ μὴν ἤξωρεν τὰ σκυλιὰ, πῆ νὰ δ' αἰμοιρασθῇνε.
Καὶ μὴν ἔα πῆτε γέροντες, πνέυματικὲς παπᾶδες,
Μήτε ὦν μονάκρυβον, ἀλλὰ ἐδὲ χηράδες.
Πλεσίεις λέγω καὶ πτωχὲς, βαρεῖτε κόψετετες;
Καὶ σαὶ ἀσάχια αὐτὲς, ὅλες θείσειτέτες.
Νὰ τοὺς ἰδῶ ἀνδυνόνται, τῶρα οἱ Μαλτεζάνοι,
Νὰ ἀντισαθῇν τ' ὁξάρμε, καθὼς οἱ ἔστες βαίη.
Ἄν κάμου καὶ τὴν λέγατες, ὅλοι νὰ συναχθῶσιν,
Δὲν θέλκεν διωκθῇν ποτὲ, ἐμὴν ἀντισαθῶσιν,
Πῆ ἔχω τὸς αὐτὰς δυνάμιν, καὶ ἄμεξων φεσάτον,
Καὶ θέλω ἀπὸ θεμελιῶ, νὰ τὴν ἐβάλω κάτω.
Νὰ τὲς ἰδῶ λέγει τὰ σκυλιὰ, τίνος κάμνεκν δεσπότη,
Ἄ μὴν ἐγὼ βεκήθηκα, νὰ τὴν ἐπάρω ἐφέτο.
Ἡ' ὡαντελῶς δὲ νὰ χαθῶ, ἢ νὰ τὴν κυριεύσω,
Τὴν χῶραν μ' ὅλον τὸν λαόν, ἢ νὰ τὴν ἀφαιτούσω.

Πῶς ἔσειλε μαντατοφόρος εἰς τὴν χῶραν.

Μαντατοφόρος ἔσειλε, σὸ κάστρον νὰ εἰπῶσιν,
Σὲς ἀφεντὰδες π' ὄρριζαν, γιὰ νὰ παραδοθῶσιν.
Καὶ παρόντος ἐκίνησαν, τότε κατὰ τὴν ὥρα,
Καὶ ἐπῆγαν καὶ σαθῆκανε, ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα.
Ἐδῶ μαῶς ἔσειλε ὁ Πασίας, δὲ νὰ σὰς εἰπῶμεν,
Καθὼς μαῶς ἐπράγγειλε, καὶ πάλιν νὰ σφραγίσμεν.
Ἄν θέλετε μὲ τὸ καλόν, γιὰ νὰ παραδωθῆτε,
Νὰ παύσεν φόνοι οἱ πολλοὶ, δὲ νὰ μὴν κοπῆτε.
Καὶ ἀγνή πάλιν εἰς ἡμᾶς, ἀγάπη καὶ εἰρήνη,
Καὶ ἐλᾶτε προσκυνησέτε, μὲ ταπεινοφροσύνη.

Νὰ

Νὰ ἔχετε τὸ ῥᾶγμα σας, καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας.

Νὰ τὰ ὀξυσιάζετε, ἑσεῖς καὶ τὰ παιδῶτά σας.

Εἰ δὲ καὶ δὴν θελήσετε, μὲ θέλημα δικόν σας,

Θέλει σαῖς παρῇ μὲσανιό, δὲ τὸ δεσποτικόί σας.

Ἀποκρίσεις τῆς Χανιώτων.

Η Μῆς καλὶτεράχωμν, ὅλοιμας νὰ κοπῶμν,
παρὰ νὰ τὴν ἐδώσωμν, καὶ νὰ παραδωθῶμν.

Ἀμὴν ἂν ἔχη δυνάμιν, καὶ ἔχη πολλὰ σὲ φέρη,

Ἀς πλὴν ἐπαρῇ τὸ λοιπὸν, μὲ τὸ ἀπαθὶς ὁ χεῖρ.

Καὶ τότε νὰ γνωρίζετε, τ' ἄξια παλικάρια,

Πῶς δύνονται σὸν πόλεμον, νὰ κάμνεν σὰν λιονταρία

Καὶ ἡ ἀρμάτα ἔρχεται, δὲ νὰ πολεμήσῃ,

Τὴν ἐδικλῶσας σύμφηχιν, καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ.

Ἡμεῖς δὲ πάλιν ἐκ τῆς γῆς, θέλωμερθῇ μὲ πλῆθος,

καβαλαραῖοι καὶ ἀνιπτοῖ, νὰ πᾶτε ὅλοι σὸ βίθος.

Καὶ ὁλπίζωμν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ποντιθῇτε ὅλοι,

Νὰ μὴν γυρίσῃ ἀπὸ σας, ἐδ' ὅνας εἰς τὴν πόλιν.

Ἀποκρίσεις τῆ Πασιᾶ.

Ε Ἰς τὸν Πασιᾶ ἐγυρίσαι, εἶπατε τὴν αἰτίαν,

Τὸ πῶς δὴν παραδίδεται, ἡ χώρα τὰ Χαρία.

Ὅτι ἀπανταχέσιν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάδα,

Πῶς θέλει φθάσει ἔλεγον, τέτλιν τέλιν ἐβδομάδα.

Καὶ ὦρα τὴν ὦρα καρτερῶν, πότε καὶ νὰ προβάλλῃ,

καὶ ἐκεῖνοι πάλιν ἐκ τῆς γῆς, νὰ ἔλθῃ μικροὶ μεγάλοι.

Διὰ θαλάσσης ἐξηραῖ, νὰ βαλὲν μαῖς σὺν μέσιν,

Καὶ ὅλος νὰ μαῖς κόψῃ, ἔτος αὐτῆνοι λείπῃ.

Νὰ

Νὰ μὴ γλυτόσιν ἐδὲ εἰς, μόνον κοπῆμι ὅλοι,
Οὐδὲ χαμπάει νὰ τραφῇ, γὰρ ὑπεῖσιν πάλιν.

Τὸ πῶς ἐπρόσαξε, ὁ Πασαῖ καὶ ἔσκαψαν
ταῖς μὲναις.

Κ αὶ παρὸ θυς ἐπρόσαξε, λέγει μὴ καρτερῆτε,
νὰ πᾶτε σκάπτοντας τὴ γῆν, τὴ πῦρσον νὰ ὀρεῖτε.
Καὶ παράντα νὰ βάλετε, βοταῖν σὰ θεμέλια,
Νὰ παῖε ὅλοι σύμψυχοι, γέροντες καὶ κοπέλια.
Ὅτι θωρῶ καθολικά, τὸ πῶς δὲ μὲ φελέσιν,
Αὐτῆνες οἱ λεμπάρδαις με, μὰ δωρατὰ κτυπεῖσιν.
Καὶ ἔσκα ὑπὸ τῷ χολῷ, καὶ εἶχε τόνον βαρὺν,
Μὲ τί ζόπον καὶ ὀρδινὰ, δὲ νὰ τῷ ἐπαρῇ.
Λοιπὸν τότες ἐθύμοσε, ὡς δράκος καὶ λιονταί,
Καὶ ἄφρειζε τὸ σῶμα, σ' αἰάχε χαλινάει.
Ὅτι μεγάλη ἐνζοπή, τῷ φαίνετο νάχη,
Πῶς νὰ νικήσῃ δὲ μπορῇ, σὺν κασελῖ μάχη.
Καὶ δύο μὲναις ἔκαμαν, μεγάλας παραφύσιν,
Καὶ σὸ κοντὸ τὴν ἤφεραν, γιὰ τὴν ἀφανίσιν.
Ἀφανισμὸς καὶ σκορτισμὸς, ἐγέννηκε δὲ τότες,
Οὐχὶ σὺς τέρκες μοναχὰ, ἀλλὰ καὶ σὺς Χαλιότες.
Ἐκ τῷ βολῷ τῷ περὶ τῷ, καὶ τὸ πολλὴ βοταῖν,
Εἴτις ὀρέθηκε ἐκεῖ, τὸν νῦντε τὸν ἐχαῖν.
Βλέπων τὸ πλῆθος τῷ λαῷ, πῶς ἤρχετον μὲ βία,
Ὡς λέοντες ἀνήμεροι, νὰ μπῇ ἐκ τὰ τειχία.
Καὶ τὰ μπασένια ἐκ τῆς γῆς, κάτεργα τῷ πελάγε,
Καθολικά ὡσαύτ' αὐγὸν, ἤθελαν νὰ τῷ φάγῃ.

Ὅτι

Ὅτι βοή ἀκέσθηκε, σὸν ἐρατὸν ἐπάνω,
Τὸ ἐγὼ δὲ τὸ ψυφῶ, μὰ σὲ νὰ κερτὴν βαίω.
Αἶρας ἐσκοτίσθηκεν, ἡ θάλασσα μεγκάτον,
Καὶ ἡ γῆ ἐσυχνοξόμαζεν, ἐκ τὰ θεμέλια κάτω.
Ἐκ τὰς βρονταῖς καὶ ἀσραπαῖς, καὶ χαλασμέσ τ' χώρας,
Πᾶ ἔκαμναν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
Καὶ ταῖς φοναῖς ταῖς ἀμεξαῖς, τῇ τόσαις πᾶ δ' ὕψιαι,
Βενάλαγκάδ' αἰθρωποι, ἐκεῖ ἔξικεφαίναν.
Ὁ κόσμος τότε ἔλεγες, πῶς θέλει νὰ βελιάξῃ,
Ἀπὸ ταῖς τόσαις τ' φωτίαις, καθολικὸς νὰ ἀνάψῃ.
Καὶ τῆς θάλασσου καὶ τῆς γῆς, ἐδώκασι μὲ βίαν,
Τὸν πόλεμον τὸν φοβερόν, μὲ τὴν ἀλαζονίαν.
Σὲ κίνδυνον μέγαν καὶ βαρὺν, παρὰ πάντα ἄλλον,
Μὲ τόσα πληθὴ καὶ ὀρδινιαῖς, παρὰ ποτὲ εἰς ἄλλον.
Ὅ π' ὄδωσεν ὁ αἶμος, ἐκένειν τε καὶ ἡμέραν,
Καὶ ἐσκοτίνιασε ἔρατος, τα χυῖ' ἕως ἐσπέραν.
Ἐγὶνη πόλεμος φρικτὸς, ἐφαίνισαν χηναῖοι,
Τότε ἐκεῖ ἐκόπισαν, γέροντες καὶ οἱ νέοι.
Καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ, καλόγερο πατωάδες,
Πολλαῖς μάταις χαλίστησιν, ἐγίνησαν χηράδες.
Ὅτι ἐδυότον πᾶσα εἰς, ἐκεῖνο ἐπολέμα,
Καὶ σὰν ποτάμι ἔξεχεν, ἐκ τὰ κορμιά τὸ αἷμα.
Ὡς μακελαροὶ ἐγίνησαν, αἰῶδες ἕως κάτω,
Καὶ δὲ ἐγνώριζες τιαν, νὰ εἴπῃς καὶ ποῖος νὰ τῷ.
Τ' ἀπεδαμνὲς ἐζήλωε, τότε ὁ λαβορμῆος,
Ὅτι ἀπ' ἄλλας ἦτον, περίασα πλανωμῆος.
Ἐκεῖ ἐγὶνη συμφορὰ, ξομακτικὴ μεγάλη,
Καὶ ὡς αὖ νεράντ' ἐπηλθε, τ' ἀνθρώπου τὸ κεφάλι.

Πῆ νὰ πατήσῃ ἄνθρωπος, ὑπὸ τῆς σκοταρμένης.
Πῆ κοίτονταν ἰδῶ κ' ἐλπί, ἢ παρτί λαβομένης.
Καὶ ἦσαν τὰ κορμιά της, ὅρισμα λαβομένης,
Α'νάσκελα καὶ πίσωμα, καὶ ἦσαν φεσκομένης.
Ἐμαύρῃσεν ὁ ἔρως, καὶ ἐγένισαν σκοτιάδι,
Α'πὸ τὰ τόσα σώματα, πῆ πῆγαν εἰς τὸν ἄδην.
Ὁ χάρος ὑπὸ πάντως, ἤτορε τὸ δρεπάνη,
ἢ ὅλες τῆς ἐθέρειζε, καὶ σὺν θυφύσας βάνη.
Παπαλίον ἐσυκώθηκε, σὺν ταραχῇ ἐκέντη,
Τόσο πῆ δὲν ἐφαίνετον, ἄσρη ἔδεν σελήνη. (φαν,
Ἐκ ταῖς λαμπάρδαις ἔ' πολλαῖς, ἔ' πῶσαις πῆ εἶχ-
Καὶ ἐκ τῶ καπνὸν δὲν ἐβλεπαν, ἡμέρα ἔτε νύκταν.
Εἰς τόνον πόλεμον φεικτῇ, μέγαλον πῆ ἐμπήκων, (φαν.
Πῆ σὺν κοιλιά τ' μάνας της, ἢ τὰ παιδ' ἄσκιαχτί-
Πολλαῖς ἐκ τ' ἔομαρά της, πῆ ἦσαν γκαρρωμένας,
Μὲ τὰ παιδ' ἄ κατέβησαν, σὺν ἄδην ἢ καὶ μέλαις.
Τόσον κακὸν πῆ ἔγινε, σὰ δόλια τὰ Χανία,
Δοῖ ἔχω σώμα νὰ τὸ εἰπῶ, γλῶσσα ἐδ' ὁμιλία.
Φόνος μέγαλος φοβερός, ἐγένηκε περὶ αὐτά,
Α'πὸ τὰ τόσα σώματα, οἱ καὶ ποὶ ἐγεμῆσαν.
Ἡ γῆ ὅλη ἐγένισεν, ὡς ἂν ἄσκια ὅρισμα, ἢ
ἀλλ' οἱ ἦσαν κετ' ὀφθαλμοί, κί' ἄλλοι ξεκυλισμένοι.
Καὶ ὑπὸ τὴν βρῶμα τ' πολλῶν, ἢ τὸς ὡς δυσωδίαν,
Σὲ φαίνετον σὺν κόλασιν, καθολικὴ δύσιν.
Καὶ εἰς κοντολογία νὰ εἰπῆς, ὅ νῃς καὶ ἐσκοτίθη,
Ὁ κόσμος τῆς ἐφάνηκε, πῶς ἐκταποντίθη.
Τόσον ὑπὸ τὴν μίαν μερὰν, ὡς ἂν ἐπὶ τὴν ἄλλην,
Τὸ σκέτος τῆς ἐπλάκωσε, ὁ ταραχὴ μεγάλη.

Ἐκ τῆς Λαμπάρδες τῆς πολλῶν, τῆς πόλεμον μπεῖ δώσαν,
καὶ τὸ βοταίν τὸ πολὺ, πῆ εἶχαν εἰς τὴν φῶσαν.
Ὅταν ἐγίνη συμφορὰ, ἦτον πέμπτῃ ἡμέρᾳ,
Πῆ ἡ χώρα ἐσκοτίνιασε, ὡρῶν ἕως ἑσπέρα.
Ἦγεν τῆς μεταμόρφωσης, Αὐγέσας εἰς ταῖς ἔξῃ,
Χεῖς τῆς παντοκράτορος, καθὼς φαίνεται ἐτῆ.
Ἐκεῖνὰ ἔβλεπες κορμιά, καὶ ἰέες ἀνδρειωμένους,
πῶς κοίτονταν σὰ χῶματα Γυμνὰς καὶ ὀξυπλωμένους.
Πλῦθος πολλὴ ἐχάθηκε, ὑπὸ τῆς τέρας τότες,
Πῆ μὲς ξημὸς δὲν εἶχασιν, καὶ ὑπὸ τῆς Χαλιῶν.
Ἀπὸ τὸν τόσον πόλεμον, καὶ συμφορὰ πῆ γίνῃ,
Καθολικὰ καὶ οἱ νεκροί, ἐξόμαξαν καὶ ἐκείνοι.
Καὶ οἱ ζωντανοὶ ἐξόμαξαν, ἐκ τῆς πολλῶν τὴν βρῶμα,
Πῆ ἦσαν τόσοι ὡρεαστοί, οἱ τέρας σὰν τὸ χῶμα.
Τότε λοιπὸν ὡς ἴδασιν, ἀρχισαν νὰ δοιλιάζουν,
Ἀπὸ τὴν χώρα οἱ Χειριατοί, καὶ ὅλοι νὰ φομάζεν.
Καὶ τὸ Σαββάτο εἶπασιν, πῶς νὰ παραδωθεῖς,
Νὰ παύσωσι τὸν πόλεμον, ὅλα νὰ μὴ κοπῇσι.
Διότι ἀξέγνιᾶσωμεν, πῶρα καθὼς θωρεῖμεν,
Ἐκ γῆς καὶ ἐκ τοῦ πέλαγος, βοήθεια νὰ ἰδῶμεν.
Καὶ πλέον μὲν ἐλπίζομεν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάτα,
Καὶ ὁ Ντζερράλες ἐκ τὴν γῆν, μὲ πολλὰ φησάτα.
Ἀπὸ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, ἡμᾶς νὰ βοηθήσεν,
Διὰ νὰ κόψεν τῆς ἐχθρῆς, καὶ νὰ τῆς ἀφανίσεν.
Διὰ νὰ δώσεν πόλεμον, μὲ αὐτῆς τῆς ἀλλοφύλλας.
Αὐτοῦτε τῆς παρανόμους, καὶ ἀσεβεῖς καὶ σκύλλας.
Λοιπὸν μὲν αἰαμένομεν, μὴ δὲ νὰ καρτερῶμεν,
Διότι δὲν εἶναι καιρὸς, ἡμεῖς νὰ πολεμῶμεν.

Μὰ κάλλιον μὲ θέλημα , τῶρα τὸ ἐδικόν μας ,
Παρά τῷ ἐχθρῆμας τὸ σπαθί, νὰ ἰδῶμεν τὸ λεμόνμας
Νὰ μὲν ἐμπῇν ἀπὸ σαιὸ , καὶ ἔλθῃσι μὲ βίαν ,
Καὶ τότε ἀφανίζῃσι , γυναῖκες καὶ παιδία .

Πῶς ὅπι ἰδοῖη ἡ πάρτη δὴ νὰ
παραδωθῇσιν .

(σεν ,
Κ Αὶ ἔτζη ἡ πάρτη ἐπαύθηκε , δὴ νὰ τὴν παραδῶ-
σιν τὰ χεῖρα τῶν ἀσεβῶν , καὶ νὰ τὴν ἐπαραδῶσιν .
Τρεῖς ἀρχόντες ἐσείλασιν, εἰς τὸν Πασιὰ νὰ πῆσι ,
Τὸ πῶς τῷ δίδῃν τὰ κλειδὰ , καὶ νὰ παραδωθῇσι .
Εὐθὺς οἱ πόρταις ἀνοιξαν , ἡμέρα ἡ σαββάτο ,
Ὅπῃ ἐβγῆκαν καὶ ἔδωσαν , τὸ δολερὸν μαντάτο .
Χωρὶς νὰ γῆσκον γλήγορα , ἀπὸ τὸ κάσρο βγῆκα ,
Καὶ τὸν Πασιὰ μὲν ἀπεδῆς , ἐπῆγαν παραυτίκα .
Καὶ τὸν ἐπυροσκυνήσασι , τὰ χεῖρα σαυρομύα ,
Πρόσωπον λυπητερόν , τὰ μάτια βερκομύα .
Λίγυντε ἀφέντι σήμερον , τὸ κάσρον ἡ δικόσσε ,
Ἡ χῶρα μὲν τὸν λαόν , εἶναι τὸν ὀρεσμόνσε .
Μόνον ἡ ἐκλαμφορότηςσε , καὶ ὑψηλότητάσε ,
Νὰ κάμης ὡς μαῖ ἔταξες , τῶρα ἡ ἀφεντιάσε .
Νὰ κάμης τὰ καπίτελα , τῶρα νὰ μαῖ τὰ δώσης ,
Καὶ τότε ἡ ἀφεντιάσε , τὴν χῶρα νὰ δελώσης .
Νὰ γράψῃς τὰ καπίτελα , νὰ χω μὲν ἐλθῇς ,
Μικροὶ μεγάλοι ὅλοιμας , γυναῖκες καὶ παιδία .
Χαράτζιον νὰ δίδομεν , μόνον τῷ Βασιλέως ,
Νὰ πιτελῇμεν πάντα , νὰ μὴ κάμνομεν ἀλέως .

Νὰ

Νά ῥέισις καὶ τὰ κάτεργα, ὅπῃς ὁ πόρτον εἶναι,
Μικρὰ μεγάλῃ ὅσαν βρεθῆν, ἢ ἕξις ἢ αὐτὴ εἶναι.
Λέγειτς τότε βάλλα ἄ, τι πάντα μὴ πειράξω,
Πλέσιον δ' ἔστε πῶχον, ἐδὲ νὰ τὸν ἐγγιάξω.
Αἷς ὡάρην ἢ τὰ ῥέχατς, ὅσα καὶ αὐτὸν μπορῆνι,
Νὰ παῖς ὅπῃ δέλκωσιν, πλεον νὰ μὴ σαθῆνι.
Καὶ δύο Πασιάδες ἔσειλε, εὖ ὡς νὰ ἐμωῶσιν,
Διὰ νὰ εἰπῆν ἢ τῇ λαῷ, ἐκείθεν νὰ ὄγῳσιν.
Αὐτὰμα μὲ τῆς ἀρχοντας, ὅπῃς ἐκείθεν βγῆκαν,
Καὶ πῆγασιν μετὰ σκεδῆς, εὖ ὡς νὰ ἐμπῆκαν.
Καὶ τότε εἰσιάσθηκαν, αὐτοῖνοι οἱ Πασιάδες,
Μὲ ὅλον τὸ ὑπόπολον, ἢ μὲ τῆς ἀφοντάδες.
Καὶ κάμασιν καπὶ τέλα, νὰ εἶναι βεβαιωμένοι,
Πισοῖτε καὶ ἀληθινοὶ, καλὰ σερεωμένοι.
Διὰ νὰ ἤμιασιν ὅ ἡμεῖς, ἐπὶ τὸ δίκονσας χράιμα,
Νὰ ἔχωμεν τὰ σπῆτριά μας, ἢ τὸ δίκονμας ὡρᾶγμα.
Τότε οἱ τῆρκοι ἐμείνασι, καλὰ φχαρισημένοι,
Κ' ὄγῳκασιν μετὰ χαρὰν, ἢ καλοκαρδισμένοι.
Ἐπῆγασιν εἰς τὸ Πασιά, καὶ τῇ εἶπαν τὴν αἰτίαν,
Πῶς αὐριοὶ τ' ὅπῃς ταχιά, σὺ φέρνεις τὰ κλειδιά.
Καὶ νὰ μπεῖν τὰ φεσάπασκ, διχὸς κατὰ κόπον,
Νὰ ὡδελάβης τὸ λοιπὸν, τὴν ὡρὰν ἢ τὸν τόπον.
Καὶ νὰ ῥέισις νὰ ἐμπῆν, ὅλοιμι καλοσυῶν,
Νὰ μὴ χυθῆν μεμνήτα, ἐδὲ μὲ κακωσυῶν.
Λέγω ὡσαύτῃ ὅξῃ μῆρσες, ἢ ἤλθεν ἡ ἡμέρα,
Σκοτινισμένη θλιβερῇ, ῥίτη ἢ ἐχὶ δάτερα.
Εἰς ὅνα βατξέλι ἀρῃυρὸν, ἔβαλαν τὰ κλειδιά,
Αἰφίτες καὶ οἱ ἀρχαίτες, ἢ ἡ πῶχολογία.

Λέγουσι.

Λέγουσθε ὅρσε τὰ κλειδοῦν, τὸ κάστρο τοῦ δικόσου,
Ἡ χῶρα μὲ ὅλον τὸν λαόν, εἶναι σὸν οἰσμός σου.
Μόνον ἡ ἐκλαμψόρη σου, καὶ ὑψηλοποίησεν,
Νὰ κάμῃς ὡς μαῖ ἔταξες, ἐκ τὰ καπιτελά σου.
Καὶ τὸν ἐποροσκυήσασι, μὲ τὴν καρδίαν καὶ μίσῃ,
Καὶ μὲ τὸ χῆμα θλιβερόν, καὶ παραπονεμένοι.
Ἐφαίντες ὅτι ἴδασι, τὸν σαταράν ἐν τὸν θάφο,
Μὰ τὸν ἑραῖον Θεόν, ἔτζη καθὼς σαῖς γράφω.

Ὡς δε γράφωμεν τὸν θρήνον καὶ κλαυθμόν τῆς
καὶ μίσῃς κυδωνίας.

Π Ὅτι ὁρδινιασθήκασι, ὅλοιτες νὰ εὐγῶσι,
Χύνοντε δάκρυα περσὰ, δεινῶς μηρολογῶσι.
Βοή πολλὴ ἐγένηκε, σύγχυσις καὶ αἰτάρη,
ὣς ἀρχήσαν νὰ θλίβονται, ἐκ τῆς πολλῆς θομαρῆς.
Λέγουσιν ὅχι ἀλήμονον, εἶδε κακὸν μέγαλον,
Πῶς ἔσειλες Ἰησοῦ Χρῆ, γιὰ σφάλμα μας μέγαλον.
Ἐχίωσεν δάκρυά μέζηται, θραβέντες τὰ μαλιά τους,
Ἀπὸ τὴν παραπόνισιν, ὡς ἔχον τὴν καρδιά τους.
Ἀπὸ νὰ μέρος σείαζαν, ἐκ τ' ἄλλο καταρῶνται,
Πῶς δὲν τὴν ἐβοήθησαν, ὡς νὰ παραπονοῖωνται.
Θρήνος πολὺς ἐγένηκε, ἐκ τῆς τῆς ἡμέρας,
Καὶ αἱ φωναὶ ἀνέβαιναν, ἐπάνω σὸν ἀέρα.
Εὐχνοῦντο κακοτύχοι, μὲ λύπην τε τὴν πόσιν,
Ὅτι μὴ μπορῇ καθολικά, ὡς τῆς περσὶν νὰ δώσῃ.
Ἀπὸ τὸ κάστρον ἔσωθεν, ὅλοιτες μὲ τὴν βίαν,
Καὶ τὰ παιδία τὰ μικρά, μὲ συντριβὴν καρδίαν.
Γινώσκω.

Γυναικες τότε κλαίγουσι, νέοι μικρολογῶσι,
Καὶ γέροντες ἐθλίβονταν, τὰ γῆνιατ' ἔραβῶσι.
Ἡ' λιβέριον σκίαξον, καὶ θρύψον σελεύην,
Μικροὶ μεγάλοι κλαύσατε, εἰς τὸ κακὸν πᾶς γένη.
Ὅπ' ἄφησαν τὸν βίοντες, καὶ οἱ τέρκοι τὸν ἀρπάξεν.
Μανὰδες κλαῖν' τὰ παιδῶν, καὶ τὰ παιδῶν φωνάζεν.
Καὶ σὺς πέρες ῥαγιέσεται, δένδρα ξεριζοθῆτε.
Βοιωτὰ καὶ ὄρη κλαύσατε, καὶ κάμποι λυπηθῆτε.
Εἰς τὴν μεγάλην ἀδικίαν, καὶ εἰς τὴν δυσυχίαν,
Σαυτὴν τὴν χώραν τὴν καλὴν, πᾶς δὲν ἔχει αἰτία.
Ὅπ' ἔδραμεριθῆκασι, ξένοι τὰ πατρικάτους,
Καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα, καὶ σωτήρια τὰ δικάτες.
Καὶ αὐτοὶ τότε ἐπήγασιν, εἰς τὰ βενὰ καὶ ὄρη,
Μὲ μαῦρα δάκρυά' ἐκλαίχον, ὅποιοι τὸς ἐθάρη.
Θρύψος μέγας ἐγένε, καὶ τίς αὖ μὴ λυπᾶται,
Μόνον οἱ λιθοκαρδοὶ, καὶ ὅποιοι κοιμᾶται.
Νάβλεπες πῶς ἐβλάσαν, μαῖες καὶ θυγατέρες,
Καὶ ἀδελφὲς καὶ ἀδελφὰς, ὑπὲρ μὲ τὸς πατέρες.
Νὰ ἐβλεπες τὸς ἀρχοντας, ἐπ' αἷς ἀρχοντοπέλαις,
Κορίττια καὶ ἀγόρια, καὶ τὰς παπαδοπέλαις.
Ἀρχοντίσας ἐβλάσαν, ἀλλὰ καὶ καλοζῆλταις,
Γεμῆροι καὶ γεμῆρισαις, ἐπ' αἰπῶν καὶ χηράδες.
Νὰ ἐβλεπες πῶς ἦσαν, μαῦροι καὶ τεθλιμῆροι,
Χλεμπονιασμένον κύνες, ὡς αὖ δόποθα μῆροι.
Τὰ μάτιατ' ἦσαν θολὰ, τὰ δάκρυα γεμισμένα,
Τὰ μαγελάτ' ἐμελάν, τὰ χεῖλη μαρμαρέα.
Ἐκεῖνὰ ἰδὼς τὸν θόρυβον, καὶ κλάματα μεγάλα,
Ὅπερ πισθῶ ὡς αὖ αὐτὰ, νὰ μὴ ἔγιναι ἄλλα.

Καθολικὰ ὡσαύτ' αἰνὰ, ἔτ' ἡ αἰαβλιάζει,
Οἱ μαῖες ἐθρύνεσαι, καὶ τὰ παιδ' ἐφωνάει.
Καὶ τί λοιπὸν ἀδιηθῶ, καὶ τὴν ἀρωτ' ἀρχίσω,
Νὰ εἰπῶ καὶ τὰ ὀπιλοιπα, ἢ πάλιν νὰ τ' ἀφίσω.
Ο' λογισμὸς με ἄπορ' εἶ, δὲν ἡμπορῶ νὰ γράφω,
Πῆ λέγω καὶ νὰ ἔκλαψαν, νεκροὶ ἀπὸ τὸν τάφο.
Καὶ ἡ ψυχὴ με ἐβέρκωσε, καὶ βάριανασενάζει,
Καὶ ἀπὸ τ' πίκρα τ' πολλῶν, σὰ σοθικὰ μεγκιάζει.
Εἰς τὴν μεγάλῃν σύμφορ' ἀν, σὺν τῷ κατὰ δίκην,
Πῆ ἔφωγαν σαὶ φρέβ' ατα, νὰ μὴ τὰ φαὶ οἱ λύκοι.
Μὲ θλίψεις καὶ αἰσ' αταγμὰς, ὡχρὰ οἱ καὶ μῆροι,
Ἐῖνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, σ' ἀν' αἶψαν βερλισμῆροι.
Καὶ ξεχωριστοὶ ἀδελφοί, πατέρες καὶ παιδ' ἄγας,
Καὶ πλετισμῆροι ἄρχοντες, ἀπὸ τὰ γονικάτας.
Σαὶ τί καρδίαν εἶχασι, πῆ ἀφῆσαν τὸ δικότας,
Αὐτοὶ δὲ ἐπεράσασιν, ἐκ τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶντας.
Δὲν ἔβλεπον πῶς ὡχρὰν, εἶας ἀπὸ τὸν ἄλλον,
Α' πὸ τὴν ζάλλῃν τ' πολλῶν, καὶ φόβον τ' μεγάλον.
Τότε λοιπὸν ἐμίσ' ατα, καὶ ἐπῆγαν σὰ χωρία,
Τὴν χώρ' ἀφῆσαν ἀδ' ατὴν, καὶ ἐμπῆκαν τὰ θηρία.

Πῶς ἐκίνησεν ὁ Πασίας νὰ ἔμπη εἰς τὸ
Κασρον,

Τοιπὸν σαὶ ἐπεεῖλαβε, τὰ δόλια τὰ Χαρία,
Μὲ δόλον καὶ ὀπιβελλῶν, καὶ μετὰ τὴν λησ' αρχία,
Εὐδύς τότε ἐκίνησε, μ' ὅλας τὰς φλαμπ' ατας,
Καὶ μ' ὅλας τὰς τζιαέσιδες, καὶ μετὰ τὰς γιανιτζ' ατας.
B Τελύ-

Τειγύριτε πολὺς λαὸς, κίθ' ὅργανα πᾶ λαλῆσαν,
καὶ πλῆθος ἄμετρον πολὺ, ὅπ' τὸν ἀκλεθῆσαν.
Φασάτα ἦσαιε πολλὰ, ὁμωροσθε καὶ ὁωίσω,
Δοκῆχων ἔνιν καὶ λογισμὸν, νὰ σαῖς τ' ὁμολογήσω.
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, σ' αὐτὰς ἐγίνη τότε,
Οἱ μπεῖδες ἐθαύμαζαν, καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶται.
Ἐχάρισαν ἐφήμησαν, μετὰ ᾧ χαρίας,
Στὸ κάστρον ὅπ' ἔλαβαν, μετὰ ξαδ' ἡτερίας,
Αὐγύς εἰς τὰς δώδεκα, ἡμέρα ἦτον τρεῖς,
Πό τ' ἔρκος ἐπεερίλαβε, Χαλῖα εἰς τὴν κρήτη.
Σταῖς τέσσαραις ὥρας τῆς μερὸς, ἔλαβε τὰ κλειδία,
καὶ εἰς τὰς πέντ' ἐμπείει αὐτὸς, μετὰ πλῆσιν παρρησία.
Τότε ἀρχῆσαν τὴν χαρὰν, νὰ ῥίχνουσι λεμπάρδες,
Νὰ κρέον καὶ τὰ τέμπανα, βυκυῶν αἰακαράδες.
Τόσον εἰρήχαν ὄξ' ἔξηραι, ὥς καὶ ὄξ' ἀθαλάσσης,
Κάτεργα καὶ καράβια, καὶ εἴτινα λογιᾶσης.
Πῶς νὰ τὸ γράψω καὶ νὰ εἰπῶ, καὶ κένο πῶς καὶ πότε,
Τὴν παρρησίαν τὴν πολλὴν, πᾶ κάμασιν ἐτόπι.
Ἐθόλωσαν ὁ ἔρανος, καὶ ἐγινε ἑσπέρα,
καὶ ὁ καπνὸς ἀνέβαινε, ἐπαῖω σὸν αἴρα.
Ἐκ τ' λεμπάρδαις τ' πολλαῖς, πᾶ ῥίξαν τὰ σκυλία,
Ἐξωθεν ἐκ τὰ κάτεργα, καὶ μέσ' ἄχτα Χαλῖα.

Παράπονον τῇ Χαλιώτων.

Οἱ δὲ Χαλιῶται οἱ πτωχοὶ, ἐσέκον καὶ κοιτάζαν,
Τὸ σῆθος ἐκτυπέσασιν, καὶ βαρυσσύναν.
Οὐαὶ ἡμῖν ἐλέγασιν, καὶ ποῖος τὸ ἔδαρη,
Νὰ χαίρονται εἰς τὰ Χαλῖα, οἱ τῆρκοι καὶ ταρτάροι.

Πᾶσα

Πᾶσα λογῆς ἀγαθῶν, χαίρονται καὶ σιρτῆσι,
Μὲ λύραις καὶ μὲ τέμψαντα, καὶ μαῖς ἀναγελῆσι.
Αὐτοῖνοι λέγω χαίρονται, εἰς τὰ φυλάττωγία,
Καὶ μαῖς μαῖς ἐπαρέβηκαν, λύραις καὶ μηρολόγια.
Εἴ κλειον οἱ κακότυχοι, τὸ εἴδος ἐκτυπῆσαν,
Ὡς αὖ γυναικὲς ἔκαμναν, καὶ τὰ μαλια ἔβαβῶσαν,
Καὶ τίς νὰ μὴ τὲς λυπηθῇ, ὅ ποῖος νὰ μὴ τὲς κλάψῃ,
Εἰς τὸ κακὸν πῆ ἔλαβαν, τίς μὴ ἀνὰ σναῖξῃ.
Πῆ δύο μῶες ἦσαν, ὅπῃ τὴν ἐπολέμα,
Κ' ἔγιναν τόσα φονικὰ, καὶ χύθη τόσον αἷμα.

Πῶς ὁ Πασίας ἐγύρισε ὅλον τὴν χώραν, καὶ ἔκαμνε
σειραῖν μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Οὐδὲ Πασίας σαῖ ἔλαβε, τὸ κάστρον καὶ τὸν τόπον,
Ὁ λόγυρα ἐγύριζε, μὲ πλήθος τῶν ἀνθρώπων.
Ἐκαμα κῆναις ταῖς χαρῶν, καὶ ὅλοι τὸν ἐφιμέσαν,
Καὶ ὅπῃ πολὺς λαὸς, πῆ τὸν ἀπολεθῆσαν.
Κ' ἐπέζασιν τὰ βέκιννα, τῆς νίκης τῆ πολέμου,
Καὶ ὅργανα ἀείφνιτε, πᾶσα λογῆς καλέμε.
Καὶ τὴν χαρὰν τὴν ἀμείξον, εἰς τὴν ἐθεώρει,
Πῆ ἔκαμναν οἱ ἄνθρωποι, ἐθαύμαζε καὶ ἀπώρει.
Ἐκείνῃ ἦκεν φωνὰς, παιγνίδος καὶ ἄλλα,
Πῆ ἔκαμναν οἱ ἀσεβεῖς, καὶ σκῆζαν ἄλλα ἄλλα.
Σαῖ ἐτελείωσε ἡ χαρὰ, καὶ ὅλοι ἐκαθίσαν,
Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολέμου, καὶ ἔξ ἀναπαύσαν.
Τότε ἐφρόσαξ' ὁ Πασίας, ἐκένο τὸ θηρίον,
Νὰ βγάλῃ τὰ ἱερά, ἐκ τῆς μοναστηρίου.

Καὶ τὶ νὰ λέγω δὲν μπορῶ, ἢ πῶς νὰ γράψω τόσα
Ἐξ ἀπωρεῖ μὲ ὁ λογισμὸς, ἢ ταπεινὴν γλῶσσαν.
Ὅταν ἐρεῖξαν τὰς σωρὲς, ἢ σῆσαν τὴν παντίερα,
Ποῖα μάτια δὲν ἐκλάφασιν, ἐκένω τὴν ἡμέραν.
Καὶ νὰ χαλῶν ταῖς Ἐκκλησιαῖς, νὰ χρίζεν τὴν εἰκόνας.
Νὰ ρίπτουσιν τὰ βήματα, μὲ πορφυραῖς κολόνας.
Ναὺς καὶ μοναστήρια, εἶπε νὰ τὰ χαλάσεν.
Νὰ βγάλεν τὰ κονίσματα, μετ' ἡμέραν νὰ φτίασεν.
Διὰ νὰ βάλλῃ χῶτ' ἡδύαις, γιὰ τὰ σαλαβατίζεν,
Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς σιπῆας, οἱ ἄνθρωποι νὰ βερίζεν.
Θεὸν δὲν ὀνομάζουσι, τινὰ καὶ δὲν φοβέονται,
Διὰ τὸ χαλῶν τὴν Ἐκκλησιαῖς, ἢ ὑψηλοφρονέονται.
Ὡς καὶ τὰ κόκαλά σκαφαν, καὶ κῆνα τὰ θυγάλα,
Καὶ ἔξω τὰ ἐρεῖξασιν, ὅλα μικρὰ μεγάλα.
Καὶ ἄλλαις κακορριζικαῖς, ὅπ' ἔδωκεν φρεῖσαι,
Νὰ τὰ εἰπῇ δὲν ἡμπορῇ, ἢ ἐγγράφως νὰ τ' ἀφίσῃ.
Κλαύσατε πάντες ἀδελφοί, σὲ τὴν τὴν δυσυχίαν,
Τῶν χειρῶν τὰ κοκάλια, νὰ ρίπτουν εἰς τὸ κοφτερόν.
Ὡς βυγίσαμεν ἀμαρτήματα, πῶς ἐκαταφρονέθης,
Καὶ δὲν ἔγινεν ἡμῶν, ἐκατακυριεύθης.
Καὶ πῶς ἐκατασάθηκαν, γυμνὴ καὶ σκληρὴ μερὴν,
Εἰς ὄνειδος καὶ γέλωτα, καὶ καταφρονέμερην.
Πᾶσι τὰ παιγνύεσσιν, πᾶσι αἱ παρρησίαις,
Ἐκείναις πᾶσι ἐγίνονταν, μέσα σὰς Ἐκκλησίαις.
Ὅλα αὐτὰ ἐπάφασιν, καὶ αἱ δοξολογίαις,
Ἐκείναις ὅπ' ἔκαμαν, μὲ ὡραῖα δὲν ἀγίας.
Κλαύσατε λέγω ἄρχοντες, ὅλοισας λυπηθῆτε,
Καὶ σὺς βενὰ καὶ πετεινὰ, δειδρὰ ξεριζοθῆτε.

Χύσετε δάκρυα ἄμεξα, ὑπὸ καρδίας πόνος, (185)
 Κλαύσατε τὰ δόλια τὰ Χαλῖα, εἰς τετὸν τὸν χρόνον.
 Κλαύσατε ὅλοι θλιβερά, αἱ πέρες καὶ τὰ ξύλα.
 Καὶ ἄρχοντες καὶ πεινῆτες, τὰ δειδρα μετὰ φύλα.
 Ραΐατε ὄρη δάκρυα, καὶ κλάψατε λαγυρόντα,
 Καὶ ποταμοὶ θρηνήσατε, καὶ ἁμφοὶ καὶ λιβάδα.
 Χύσατε αἶσας συναγμῆς, χύσατε θρηνωδίας,
 Κλαύσατε καὶ θρηνήσατε, ὅς ὅλης τῆς καρδίας.
 Ὡς ἐρανὲ καὶ ἥλιε, φοῖξον τὴν ἀδικίαν,
 Καὶ σέως νεφέλαι βρέξατε, καὶ κλαύσατε θνητά.
 Πῶς ταῖς Ἐκκλησίαις τῆ Θεοῦ, οἱ ἀσεβεῖς χαλῶσιν,
 Καὶ κάμνουν μετ' ἡμέραν, ὅτι τὰ βλασφημῶσιν.
 Θεὸς πᾶς βεῖσκεισαι ψιλὰ, σὺ ἐρανὲς ἐπάνω,
 Καὶ βλέπεις εἰς τὰ χαμηλὰ, καὶ κἀθεσασθαι ἄνω.
 Θαυμάζω παντοδύναμι, καὶ πῶς τὸ ὑπομῆναι,
 Καὶ εἰς τὸ ἐσώσωπον τῆ γῆς Χεῖ, πῶς τὸν βασιλεῖα.
 Ν' ἀκῆς γλῶσσαν βαρβαρον, ἂν τίς τὴν σὲ τιμῇ,
 Τῆ Μαχμέτη ἡφωῇ, ὅπως σὲ βλασφημῇ.
 Καὶ φανερά οἱ ἄνομοι, Προφήτῳ σὲ ὀνομάζου,
 Κτίσμα καὶ ποίημα Θεοῦ, οἱ ἄφρονες λογιῶν.
 Καὶ δέσσει ὀνομάζου, δημιουργὸν καὶ κτίστην,
 Καὶ κραταῖον καὶ δυνατὸν, καὶ τῶν ἀνθρώπων ῥυαῖον.
 Εἰζεν τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τὰς σεπτὰς εἰκόνας,
 Καὶ τὸν σωρὸν τὸν τίμιον, ἐβείζεν κατὰ μόνας.
 Ἀλλὰ παρακαλεῖσθε, δεῖξον τὰς οἰκτιρμῆς σου,
 Σωῦτε ψυχὰς καὶ ἀφάισον, τὰς ποιητὰς ἐχθρῶν σου.
 Παιδὸς δούλῳ κύριε, ὅτι τὸ πᾶσι σιμόνμας,
 Μὲ τὴν δικαίαν κρίσιν σου, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου.

Ἀλλὰ πάλιν λυπήσεμας, ὅξ' τὸ ἑλγόςσε,
 Καὶ ὅξ' τῆς τεκέσῃσε, ἀχράντε κ' μηξόσσε.
 Καὶ σώνημας ὁ παιδ' ὀμός, σώνειμας ἡ ὀργήσε,
 Σώνει ὁ κόπος ὁ πολὺς, ἀρκεῖ ἡ παιδ' ὀσίσσε.
 Καὶ πλεονεξία δυνάμεθα, ἡμεῖς νὰ πὰ βασέμεν,
 Καὶ ὅπο' γῆρος μιὰρὸν, τὰ καταπατηθῆμεν.
 Τὲς ὠραιότατες ναὺς, τὲς ἀγιογραφισμέρες,
 Νὰ βλέπομεν μετ' ἱστία, καὶ καταφρονεμέρες.
 Κλαύσατε ὅλοι θλιβερά, ἀρχοντες τιμημέροι,
 Αὐτὴ τῇ χώρᾳ τῇ λαμπρᾷ, πῶς ἦτον ἀκρομέροι.
 Ὡς πόλις μετὰ μνήμης, καὶ τῇ Λεβαίτι τζούγια,
 Πῶς ἐκαταφρονέθηκες, κ' ἦλθες εἰς μηρολόγια.
 Καὶ τώρα κλαῖν τὰ ἄψυχα, καὶ τὰ ἐμψυχομέρια,
 Ὅτι πονῶσι καὶ αὐτὰ, καὶ κλαῖν ἐλγ' ὀρία.
 Τὸ πῶς ἐκατασάθηκες, ὅπο' τὲς ἀλλοφύλης,
 Καὶ σὲ περικύκλωσαν, σαὶ λυσασμέρες σκύλης.
 Πῶς εἶχες σάϊς ὀλπίδεςσε, μέσα εἰς τὴν Σπανίαν,
 Καὶ σὰ χονδρὰ τὰ κάτεργα, πῶς ναι σὺν Βολετίαν.
 Νὰ ἔλθῃσιν μὲ τὸ σπαθί, τὸν τερκὸν νὰ σκοπώσῃ,
 Νὰ παρὲν τὴν ἀρμάτατε, κ' σὲ νὰ λούθῃρῶσεν.
 Καὶ τὴν ἐπαίτερες λοιπὸν, ὡς αὐτὴν παραγία,
 Ν' ἄλθῃ σὸ πόρτο σὰ Χαιρὰ, νὰ δώσῃ βοήθειαν.
 Εὐκείρα πᾶντε χύνετε, καὶ κεφαλοπονεῖτε,
 Νὰ ἔλθῃν εἰς βοήθειαςας, αὐτὸ μὴ τὸ θαρῆτε.
 Ὡς τῆς ἀπαιθροπότητος, εἰς τῆς δυσυχίας,
 Πῶς τὲς πλανᾷ κ' πέζητες, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας.
 Φῶς ἐλκεῖνοι Χεισιμοὶ, τὰ κείμεντα σας τόσα,
 Φθόνος καὶ ἰσορηφανία, τὸ φῶς σας ἐπὶ λικώσῃ.

Στέτιον καιρὸν πῦρ ἐδιώκονταν, νὰ βάλλῃν λίγον κόπον,
Νὰ ξολοθροῦσιν τὸ ἔχθρον, μὲ πᾶσαν λογιῆς ῥόπον.
Μὲ σήμερον μετ' αὖριον, ἐπέρασεν ἡ ὥρα,
Καὶ ἄλλος ἐπερίλαβε, τὴν φημισμένην χώραν.
Παρόμια τὸ κάμετε, ὥσπερ ποτὲ τὴν Κύπρον, (ῥον.
Πῦρ ὁ τερκος σαῖς τὸ ἄδραξε, ἐκ τὸ χεῖρας σαὶ κί-
Τώρα ἐσαῖς ἀπομείνα, μόνον τὰ κατεργάσας,
Λιγνὰ χοιρὰ ἀνάκατα, κίᾳς λῶ μετ' ἡν ὑγιάσας.
Χαρήτε ξεφαιτόσετε, μὲ ταῖς χοιραῖς ἀρμάδαις,
Καὶ μὲ τὸ τέμπε τέμπωσας, ἢ ταῖς ἀνακαράδες.
Πῦρ καρτερεῖτε σάλλοντε, δὴ νὰ σαῖς βοηθήσῃ,
Τὸν Πάπα καὶ τὸν Σπαῖνι, ναλθῶν ἀπὸ τὴν δύσιν.
Καὶ οἷς δὲ ἐβαρύνετε, φωτιάς ἢ μετὰ χεῖρι,
Ὅταν τοὶ εἴχετε σφικτὰ, εὐδὲ δικόνσας χεῖρι.
Ἀλλὰ τὸν ἀπαριάσατε, τότε ἡ ἀφροτιάσας,
Καὶ πῦρ εἰσας τὴν χώραις σας, τὰ κάσρη τὰ δικάσας.
Τότε πῦρ εἴχετε καὶ σῆς, καιρὸν τὸν ἐδικόνσας,
Γιατὶ δὲ ἀφανίζετε, τὸν ποιηρὸν ἐχθρόνσας.
Τότε ὡς ἐδὲ κινῶν, καταπιῖν τελείως,
Ὡς περ ποτὲ τὰ σόδομα, Καθολικὰ ὁμοίως.
Τότε νὰ γῆν ἡ χαρὰ, εἰς οἴκου σὴν ὅλῳ,
Καὶ νὰ καθίσῃ Χρυσιαὸς, Βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν.
Νὰ γῆν ποιμνῆς ποιμὴν, τὸν Κύριον νὰ ὑμῶσι,
Καὶ ὅλαις αἰφύλας τῆς γῆς, νὰ τὸν ἐπροσκυνῶσι.
Καὶ νὰ δόξαζομεν πῶς, ξιάδα τὴν ἀγίαν,
Αὐτὴν τὴν ξισυπόσατον, ἢ μίαν Βασιλεῖαν.
Ἄμην σὲ σαῖς δὲ εἴκεται, αὐτὸ λέγω τὸ ῥάγμα.
Ἀλλ' ὅταν θείλῃ ὁ κύριος, γίνεται ἐν τῷ ἅμα.

Καὶ τίς μογοῖν ἢ ἀντίσταθῇ, εἰς ὅτι κῆ, αὐτοῖσι,
Καὶ νὰ εἰπῇ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ τὰ ἐρωτήσῃ.
Ποῖος νῆς κῆ γλῶσσα διώαται, πότε κῆ νὰ λογιᾶσῃ,
Εἰς τὰ μυστήρια τῆ Θεῆ, καὶ κῆ φυλάξῃ αὐτάσῃ.
Ἀπὸ κακὸν κάμνει καλόν, κῆ ὑπὸ χαρὰν τὴν θλίψιν.
Καὶ ὅτι οἰεῖται κῆ εἰπῇ, δεῖ θέλει νὰ τῆ λειψῇ.
Καὶ τῶρα πάλιν κάμνεται, αὐτοῖσι ἀντιφρόνος,
Σε μαζὶ νὰ εἰλῇ τὴν χαρὰν, κῆ εἰς ἐκείνους φόφος.
Ὅτι αὐτὸς τὰ κυβερνᾷ, τὰ πάντα καθὼς θέλει,
Ἀνθρώπος θέλει ὑπομονῇ, δεῖ νὰ ἰδῇ τὰ τέλη.
Αὐτὸς πλετίζει πάντα, κῆ βασιλεῖς πτωχίζει,
Τὴν πέρι τοῦ Βασιλείου, κῆ ἄλλους τὸ χαρίζει.
Οὐδὲν ἄρα γίγνεται, χωρὶς τοῦ θελήματός,
Εἰς ἄνθρωπον δὲ σέκεται, ἀμὲν τὸ ῥόσ' αἰμάτων.

Ἐδὼ γράφω μὲν πόσοι ἐσκοτώθησαν
Ῥωμαῖοι, καὶ Ἀγαρῶοι.

Τοιπὸν τῶρα ἰσχυροῖσι, πόσοι ἐσκοτώθησαν,
Ῥωμαῖοι κῆ Ἀγαρῶοι, κῆ πόσοι ἐχαθῆκαν.
Χιλιάδες δὲκ' Ἀγαρῶοι, δεῖ αὐτὰς ἐχαθῆκαν,
Καὶ δεκάπεντε κῆ εἴκοσι, ὅπῃ ἐσκοτώθησαν.
Μάλιστα κῆ πλείωτεροι, ἐχάθησαν τελείως,
Καὶ εἰς τὸ πῦρ ἐπήγασι, νὰ εἶναι αἰωνίως.
Καὶ Χριστιανοὶ σκοτώθησαν, ὡς τέσσαρες χιλιάδες,
Ὅπῃ ἐλάβαν θάνατον, παῖδιά κῆ μαράδες.
Ἀλλὰ θάρρῳ σὸν κύριον, αὐτοὶ νὰ μὴ χαθῶνε,
Μένει εἰς τόπον φωτεινόν, νὰ τὸν ὑμνολογῶνε.

Στὴν

Στήν αἰὼν Γερουσαλήμ, σὺν πολλῶν δούρουσίνω,
Μὲ τὰς δικαίαις αὐταμῶς, νὰ χαίρονται καὶ ἐκείνοι.

Πῶς ἐπῆλθον εἰς τὸ Ρ' ἐδήμον, καὶ ἐπολέμησε
καὶ τὸ ἐπῆρσεν.

Ε Τὸν χρόνον τὸν ἐρχομῶν, σαρανταέξι χρόνος,
Πάλιν τῶρα νὰ κέσσετε, μὲ δάκρυα καὶ πόνους.
Διὰ τὸ καὶ μῶν Ρ' ἐδήμον, θέλω νὰ ἀρχυνήσω,
Νὰ σὰς εἰπῶ καὶ δι' αὐτὸ, καὶ ἐγράψω νὰ τ' ἀφήσω.
Ὅτ' αὐτὸ μὲ πόλεμον, ὁ τῆρκος τὸ ἐπῆρσεν,
Καὶ ἔκαμε μάταις ἀμεταίς, καὶ ἐγίνηκαν χήρες.
Καὶ ἐκοπίασιν πολλοὶ, ἀπὸ τὰς Ρ' ἐδημιῶντες,
Παρόμοια τὸ πάθουσιν, ὡς αὐτὰ καὶ τὰς Χαριῶντες.
Τίς εἶχε μάτια νὰ ἰδῇ, ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν,
Τὸν πόλεμον πῦρ ἔκαμνε, καθάρα νὰ κοιτάξῃ.
Νὰ κάμῃ πέτρα τὴν καρδίαν, νὰ μὴ τὴν δώσῃ πόνους,
Νὰ μὴν θρηνήσῃ ἀπὸ ψυχῆς, εἰς τὰς θείας φόνους.
Πῶς σφάζονται σὰν τὸρὸβατα, σὸ μακελιὸ κοπάδι,
Οἱ Ρ' ἐδημιῶνται οἱ πτωχοὶ, καὶ ἀγαπῶν οἱ ὁμάδι.
Τὰ αἵματα ἐξέχασιν, κάτω πρὸς τὰ χαυνάκια,
Τὰ καύκαλα μὲ τὰς μυαλὰς, μέσα εἰς τὰ χαράκια.
Μασέλαις ἀπὸ τὰ σπασαθὰ, καὶ χεῖρα καὶ ποδάρεα,
Ἐπ' αὐτασιν ἰδῶ καὶ ἐκεῖ, σὺν σράπα τὴν καθάρα.
Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς τὸν πόλεμον, τὴν παραχὴ καὶ ζάλλω,
Δοὶ ἐγνωρίζονται ἐκεῖ, μικροὶ ἐδὲ μεγάλοι.
Ἡ γῆ τέτ' ἐκοκκίνησεν, ἀπὸ τὰ αἱματάντες,
Καὶ σὰν ποτάμι ἐξερχεν, τότε ἐκ τὰ κορμιάτες.

Ὡς περ κριοὶ γὰρ λογικοὶ, καὶ ἄρνες σφαττομένοισι,
Καὶ μελιδόον ἀηλεῶς, κοπτομένοιοι καὶ μέθοι.
Καὶ ἐσοποθέτηκαν πολλοὶ νέοι καὶ παλικάρια,
Μεῖνεν κ' ἐπὶ ζῆλον καὶ ἀσπασίαν, καὶ ἄλλοι μὲν δοξάζουσι.
Μὰ τί ποτε δὲν ἔκαμαν, μόνον παραδοθέτηκαν,
Καὶ φύγασιν ἀπὸ ἐκεί, καὶ εἰς τὸ κάστρον πῆλκον.
Ὁ κόσμος τὰς ἐφάνηκε, πῶς θέλει νὰ βαλῇ ἄλγος,
Φωτιά μὲν ἵσθαι εἰς τὴν γλῶσσαν, νὰ τὴν ἐκτακαύσῃ.
Φωναὶς οὐ γὰρ παρὸς τοῦ, καὶ κλαύματα καὶ πόννοι,
Σ' αὐτὴν τὴν ἀνακάπτεσθαι, καὶ νὰ τὴν ἄλλοι ἀμύωνται.
Διὰ νὰ φύγῃ τὴν σκλαβίαν, τὸν θάνατον νὰ γλύσῃ,
Τέτην τὴν ἐρώσκειρον ζῶν, νὰ πάῃ ἄλλῃ νὰ ζήσῃ.
Καὶ πῆραν τοὶ ἀσεβεῖς, μὲ τὸ ἀσπασίον τὸ χέρι.
Αὐτὸ καὶ μὴν ἡ ὁμόνοια, καὶ τὸ πολὺ σέφει.
Σαββάτο ἡμέρα ἦτονε, ὁ κτῶν βεῖς εἶχεν δέκα,
Ὁ πᾶς τὸ πῆρκε καὶ αὐτὸ, ὥσπερ μίαν γυναικα.
Τὸ ξόπυργον αὐτὸ ἐξόρυτε, μὰ ὅχι τὸ κάστρον,
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐμύλυνε, ὥστε πῶς τὸ θέλει.

Πῶς ἐμύλυνε εἰς τὸ Ρ' ἐδυμνον καὶ τὴν δώσαν
τὰ κλειδιά.

Κ Αἱ παρὸς τοῦ ἐμύλυνε, τὸ κάστρον νὰ τὴν δώσαν,
Διχῶς καμίαν ἀργητα, νὰ τὴν τὸ παραδώσαν.
Καὶ λέγω δὲ τὸ Ρ' ἐδυμνον, καὶ ὅχι τὸ μέγαλον,
Ὁ πᾶς τὸ πῆρε καὶ αὐτὸ, ἔτρεψεν ὡσαύτως καὶ τ' ἄλλον.
Λέγει ἄμπε γλήγορα, πέτεται τὴν αἰτία,
Ἀνὰ θέλει μὲ τὸ καλὸν, νὰ δώσαν τὰ κλειδιά.

Εἰδὲ καὶ δεῖ θελήσωσι, βάρτε καὶ κόψετέτῃς.

Σφάξατε καὶ σκλαβώσετε, καὶ ἀφανισέτέτῃς.

Χαλάσετε ῥημιάξετε, σαὶ τὴν Τροάδα τότες,

Ὅμοια νὰ τὸ πάθῃσι, αὐτοὶ οἱ Ρ' ἐθνηνιώτες.

Πῆ τὸ μπάγδατι ἐπ' ἡράμην, ἡμεῖς μὲ τὸ παθίμας,

Καὶ τὲ το αὐτ' ἀφίσωμην, εἶναι πολλὴ ἐνδοπήμας.

Ἐκεῖν' ἡν' ἐξάκεσον, τὴν Νινεβὴ τὴν πόλιν,

Ἡμεῖς τὴν ἐδ' ἐλώσαμεν, καθὼς τὸ ξέδροικ' ὅλοι.

Καὶ πῶρα νὰ αἰτισταθῇ, ἐτὲ το τὸ κασίλι,

Ὅσ' τὸ καταπίνομ' ὡς αὐτὸ εἶα πασέλι.

Καὶ μάλιστ' ὡς εἴ αὐγον, ἔτ' ζῇ καὶ αὐτὸ ρεφ' ἔμην,

Καὶ ἐκ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, παντελῶς τὸ χαλῆμεν.

Περί τὸ πῶς ἐπαρ' ἐδόθη καὶ αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρα
τῶν τουρκῶν.

Ο 'Δίγες ἡμέραις πολέμει, καὶ ὕστερα παρ' ἐδόθη,
Μὲ πόλεμον δὲ καὶ αὐτὸν, καὶ ὕστερα ἐδ' ἐλώθη.

Καὶ ὅλοι τοὺς ἐμίσώσαν, τότε κατὰ τὴν ὥραν,

Ἄλλοι ἐπ' ἦγαν εἰς χεῖρα, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν χώραν.

Ἄλλοι ἐπ' ἦγαν εἰς ξηρὰς, καὶ ἄλλοι εἰς θαλάσσης,

Τὸ θρῆνός ὅπ' ἐκαμα, σ' ἀφ' αὐτῶν νὰ λογιᾶσθαι.

Τότε λοιπὸν ἐχθρῶσιν, ὡς αἰχμαλωτισμένοι,

Μαῦροι καὶ ὀλολύπητοι, καὶ κατὰ δικασμῶν.

Ἀρχῆσαν νὰ μιρολογῇ, διὰ καρδίας νὰ κλαίγῃ,

Οὐαὶ καὶ τὸ ἀλήμονον, ἡμεῖς τότε νὰ λέγῃ.

Μεγάλως ἐβρεχύζοντα, καὶ βαρύτατα στενάζον,

Ἐδέρναν τὰ κεφάλιατες, καὶ τὸ εἰς ἐκράζον.

Καὶ δυνάτ' ἑρνώεσασιν, μὲ λύπησιν μεγάλην,
Καὶ σέρνασι τὰ γυνιάτας, μαλιὰ ἐκ τὸ κεφάλῃ.
Καὶ ἔρεβαν τὰ δάκρυα, ἵποταμειδὸν καὶ ξέχαν,
Ἐὼς τὴν γλῶσσαν ἔσασιν, τὰ ῥέχματα καὶ βρέχαν.
Μεγάλως ἔφομάξασιν, τὰ μέλει τῆς σαρκός τες,
Ἦ βλέποντας τ' χωρὶς μῦθ', καὶ τὸν ἀφαισμοντες.
Πῆ ἔχασαν τὴν χώραν τες, τὰ πατεινονικάτους,
Τὰς συγγλῶς καὶ φίλους τες, καὶ τὰ ὑπάρχαιντάτους.
Καὶ ὅρος τὴν χώραν γόγγιζαν, καὶ ἔλεγον κακομῆρα,
Νὰ χάσης τόσας ἐμορφίαις, νὰ γνῆς τῶρα χῆρα.
Μὰ τὴν δόλῃ θείᾳ ἔωρεπε, πᾶσαίς νὰ τὴς κλάψῃ,
Νὰ λυπηθῇ ἀπὸ καρδιαῖς, καὶ νὰ αἰστανάξῃ.
Πῆ ἄφισαν τὰ σῆματα τες, πῆ βόλια καὶ τὰς τόπες,
καὶ αὐτοῖνοι τῶρα περπατῶν, εἰς ἄλλες ξένας τόπες.

Τὸ πῶς ἐπῆραν τὰ χωρία οἱ ἀγαθῶι ἕως
εἰς τὸ μέγα κάσρον.

Εἴτ' ἐπῆραν τὰ χωρία, καὶ πῆλξαν εἰς τὴν χώραν,
Στὸ κάσρον τὸ καθολικόν, καὶ πολέμουντο τῶρα.
Σκορπίζοντας σκλαβεβώντας, νέες λέγων καὶ γέρας,
Ὡς πῦρ καὶ καῦμα φλογερὸν, εἰς τὸ καιρὸν τῆ θέρους.
Καὶ μοναστήρια κέρσουσιν, χωρία καὶ τὰς τόπες,
Ρήμαζοντας ἐπῆλξαν, καὶ ζῶα καὶ αἰθρώπες.
Ἐσκαψέ μίλῳς καὶ ὀκεί, μπασένια καὶ πολέμα,
Καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε, μὰ ἔχυσεν τὸν αἵμα.
Θωρόντας τὰ ἐρχόμενα, καὶ γὰρ συχνοφομάσω,
Στὸν κακὸν πῶς νὰ γλῶν, ἀλλὰ βελὺν νὰ πιάσω.

Καὶ

Καὶ ποῖος ἄνθρωπος μπορῇ, μὲ σίχχινά δ' ἀλύσει,
 Καταλεπῶς εἰς τὸ χαρτὶ, ἐγράψωσιν τ' ἀφήσει.
 Καὶ τὰς πολέμους τὰς πολλὰς, ὅπῃ οἱ τέρκοι κάμνουν,
 Τὴν ποροθυμίαν τὴν πολλὴν, ὅπῃ εἰς αὐτὰς βαίνει.
 Μεγάλον καὶ παραδόξον; φρικτὸν ἐβλέπω φόνον,
 Μὲ πλείστον ὀρφανῶν παιδιῶν, καὶ τῆς χιρὰδον πόνον.
 Στὰ πείχῃ ἐπλησίασαν, μὲ τὸσον ὄχλον τὸσον,
 Ὅπῃ ποσὼς δὲ διώομαι, τὸν ἀειθμόν νὰ δώσω.
 Καὶ σέκονται σὸν πόλεμον, τειγύρε τόσα πλήθη,
 Πῶς δαύονται νὰ βάλλωσι, τὸν κόσμον εἰς τὰ βεῖθη.
 Φυσάτα λέγω τῷ ἐχθρῷ, αἰφνίδια καὶ πλῆθη,
 Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, σὰ δύο μέρη ἦσαν.
 Καὶ δὴ τὸν πολυὺν λαόν, παῖτοθεν πηδημῶσι,
 καὶ δὴ τὸν κάψην τὴν πολλήν, περίασα διψασμῶσι.
 Οἱ τέρκοι τέτοια βελλῶ, πᾶς μπονιραὶ ὀπιάσαι,
 κατ' ὥραν εἰς τὸν πόλεμον, τὰ λόγια σιναλάσαι.
 Ἦλθαν λοιπὸν καὶ δείξασιν, δυνάμιν λέγω τὴν σὴν,
 Πῶς τόση λύπη ἡμπορῇ, καὶ τῆς περὶ νὰ δώσῃ.
 Καὶ τὸσον πλῆθος ἦσαν, τὸσαις φωναῖς θυγαῖται,
 Ἀπὸ τῆς τὸς τῶν ταραχῶν, αἶψα ὅψιν ἐφθαῖται.
 Πολὺς λαὸς ἐδέχθηκε, μὲ τὸν πικρὸν τὸν φόνον,
 Οὐαὶ καὶ ἐφώναζαν, κ' εἶχαν μεγάλον πόνον.
 Πῶς ἔρηχταν οἱ Χερσισανοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀπαύτως πάλι,
 Ἐπέρνασιν οἱ Αὐμπαρδιαῖς, μὲ ταραχὴν μεγάλην.
 Καιρὸν ἐδ' ὦραν πόποτε, δὲν ἤθελαν νὰ χάσεν,
 Μὲ τὸσον πλῆθος ἄπειρον, τὰ τείχη νὰ χαλάσεν.
 Τὸς τῶν δυνάμιν ἔδωκαν, μὲ ὅλῳ τὴν αἰφνείαντες,
 Πῶς θαυμασοὶ δὲρέθησαν, εἰς τὰ καμώματάς.

Διὰ τὴν ἐπαρξιν, τὰ τὴν αἰχμαλωτίσαν,
Τὲς ἐλευθερὰς τὲς Χερσιν, ἢ τὰς ἀφανίσαν.
Ἀλλ' αὐτοὶ αὐτίσκασι, ἔτοτε μέρα νύκτα,
ἢ αἰδέμεντες τὸν θάνατον, τὸν σκοτεινὸν εἰκτα.
Ὅτ' ἦτον μέγας κίνδυνος, ἐκείβλεπες τὰ ξέχον,
Δεικνύει εἰς τὸν θάνατον, ἐδωποσὺς τὰ ἀπέχον.
Νὰ πλειώσου ἡθελαν, κίεχαν ὀπιθυμῖαν,
Τέτλη τὴν ὁρῶσαν ζῶν, μὲ δόξαν αἰωνίαν.
Δακρύω εἰς τὴν χρείαν, χαίρομαι ἐν βελήταις.
Μὲ φραίνεται ὅτι ἐπλήθυι, Χερσὶς τὴν δυνάμιντες.
Δυναμεροὶ κὶ δόποιοι, τὰ τείχεα πηλῶν,
Θωρόντας πᾶσαι δυνατὰ, ἢ πᾶσαι χαλασμένα.
Ἀλλ' ἴδεια τόσο ἐχθρὸς, τόσο σιμὰ ὅπωςαι,
Μὲ τὴν κοιλίαν χαμηλὰ, πάντοτε περπατῶσαι.
Καὶ ὅτι χαμπέλμπει, λαμπάρδες βόλια βρῶσιν,
Στὴν μάχην αὐτίσκονταν, μονάχον τὰ ξῶσιν.
Καὶ ἔχον τόσο κίνδυνον, μὴ τὸ θάνατον,
Διὰ τὸν παντοκράτορα, καὶ τὴν δύσιν βελήταις.
Φυλάσσοντες τὴν πίσιντες, ὡς αἰδρεῖς τὰ σαθῆσι,
Καὶ ὡς ὅτ' ἐδύνονται, τὴν πᾶσαν τὰ κρατῆσι.
Ἐξίαις ὀφθῆσαι, αἰκηταὶ καρδίαις,
Ἀπὸ τὰ πάντα ἐπαινεταῖς, δυναμερῶς ἀγίαις.
Σεβάσμιοι καὶ δυνατοὶ, σώφρονες παβαλάροι,
Καὶ ἰδῶ ἢ αἶν ἔχοντες, δόξαν τιμὴν καὶ χάριν.
Πίσιν καὶ καλῶ βελῶν, καὶ μεγαλοφυχίαν,
Ἐλπίδα καὶ ὁμόνοιαν, καὶ τὴν καλὴν καρδίαν.
Δοιπὸν οἱ δόλοι κρυτικοὶ, κίνδυνον ἐπεράσαν,
Μίγαν ἐκ ταῖς ἀρκομπεζαῖς, ἀλλ' ἐκ δειλιύσαν.

Μὰ ῥοσδίχαῖς καὶ δέησαις, παντοτὶνὰ ἐκάμαναι,
Καὶ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα τες, εἰς τὸν Θεὸν ἐβάβαν.
Μὴ δὲ δελήσης Κύριε, ἔλεγαν νὰ χαθῆμεν,
Καὶ εἰς τὰς χεῖρας ἀσεβῶν, δεινῶς ν' ὀπολεσθῆμεν.
Διὰ τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ μὴ δὲ νικηθῆμεν,
Ὅτι πᾶσι τὴν πίσιν μας, τὸν τῆρνον πολεμῆμεν.
Μὴ δὲ δελήσης ἔλεγαν, κύριε ὁ ἐχθρός σου,
Νὰ πολεμῇ τες δέλεις σου, τὸν ἐκλεκτὸν λαόν σου.
Ταῦτα καὶ ἄλλα ἔλεγαν, μετὰ τὴν καρδίαν καὶ μὲν,
Καὶ ὅλος διόλου ἦσαν, σὺ δέησιν δόσμενοι.
Ἐὰν δέησης ὅλοιμας, εἰς νὰ σιλαβωθῆμεν,
Εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰ χεῖρα, Θεὲς αὖ μὴ δωθῆμεν.
Ὅτι ἐπεὶ δὲ λεγόμεσθα, πῶς ἡμεῖς δικοῖς σου,
ἢ νὰ μαῖς σῶσης δὲν μπορῆς, μὴ εἶπεν οἱ ἐχθροῖς σου.
Καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῖς ἐχθρὸν, δέλεον γλυκὺ δέχασιν,
Καὶ ὅτι δέλεος χίλις, τὸν κόσμον νὰ γεμῶσι.
Τὸ μαχόμεν τὸ ψόφον, νόμος νὰ κυριεύσῃ,
Τὸ γένος τοῦ ἀπίστον, καὶ νὰ μαῖς ἀφεντεύσῃ.
Τῆς πονηρίας θάλασσα, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας,
Τῆς ἐξαπατῆς ὁ πατήρ, ὁ δράκον τῆς κακίας.
Ὁ δαῖμον ὁ κακός ὅς ποτε, τῆς ὀχλοῦ τοῦ πλάνης,
Πόλλυς ἐπάτησε βροτῆς, καὶ σὸν θυτὸν τὸν βάνη.
Ὅτι λοιπὸν ὅπως εἶπεν, καὶ ὅτι μαῖς εὐγῆκα,
Τὸν μεμῆντὸν τὸν σαλὸν, ἢ μαῖς ἀπαρνηθοῖκα.
Καὶ σῶσαι ἀφῆκασιν, τὸν ποιητὴ καὶ κτίστη,
Τὸ ἐρανῆται ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς αἰθρώπων ρύσῃ.
Τὸ βάπτισμα τὸ ἅγιον, αὐτοῖς καὶ πατῆσιν,
Τὰ ἄχρηστα μυσῆρια, πρὸς δὲ τὰ ψηφῆσιν.

Καὶ γυνόικαν συγκαίνοιοι, μετὰ τὸ μεμέτη,
 Τὸν πλάον καὶ παμίανον, τὸν βαίβηλον καὶ ψότη.
 Θεέμε παρτοδυάμε, καὶ πῶς τὰ ὑπομήρης,
 Τόσα περίσια βάσανα, Χεῖς ἐπὶ πῶς τὰ βασείης.
 Καὶ σέκεται νὰ φανίσῃ, ὁ κλῆρος ὁ δικός σε,
 Οἷ ὄξνηγόρασας Χεῖς ἐπὶ, αἶμα τὸ ἅγιόν σε.
 Καὶ τώρα πῶς τὸ ἄφισες, ἔτζη καὶ κινδιωδῆ,
 καὶ κάθε μέρα ὁ ἐχθρὸς, σκληρόν καὶ τουρκόν.
 Καὶ δὲν θωρεῖς ὄξ ἐρανῆ, παίδουσιν καὶ σκληβία,
 Οἷ πῆ οἱ πάντες ἐχωμῆ, γυναικες καὶ παιδία.
 Οἷ πόχοι οἱ χριστιανοί, δὲ τὸ ἐνομάσε,
 Καὶ σέκεται σὺ πῆσιντες, φυλάτας ἐντολάσε.
 Καὶ τυρανῆν τῆς ἁθλῆς, δέρνεντες κατ' ἐκάστω,
 καὶ ὅλα τὰ ὑπομήρεσιν, δὲ ἐπὶ τοῖ πλάστω.
 Τῆς βγαίου ἐκ τὰ σπῆτιατες, καὶ κῆνοι κατοικῆσιν,
 Ὡς χοίροι ζὸν καὶ πίνουσιν, σὰν τὰ σκληλιὰ μεθεῖσιν.
 Καὶ ἄλλα πῆσάδε, ὅπῃ ὁ νῆς με φείσει,
 Ναὶ τὰ ὑπεῖδεν ἡμπορεῖ, καὶ νὰ τὰ σηλογίσει.
 Ζωὴν περνῆσιν θληβερῇ, πολλὰ σάντα ρίσμη,
 κόπας καὶ μόχθας ἔχουσιν, πολλὰ βασανισμῆ.
 Ἀλλὰ καὶ τόσα δάκρυα, Χεῖς ἐπὶ πῶς τὰ βασείης,
 Πῆ χυώνται κατ' ἡμέραν, ἐπὶ πῶς τὰ ὑπομήρης.
 Οἷ πῆ ἀεμαζώνουσιν, λίμνη ἦσαν γιόμήσε,
 Ναὶ εἶναι μεγάλη ἐ βαθιά, καράβια ταρμυροῖσε.
 Ναὶ σείλης ἐκ τῆς ἐρανῆς, τὰ ἄνωθε καὶ ἔψει,
 Ὅργυν θηρῶν εἰς τῆς ἐχθρῆς, τῆς πάντας νὰ καλίψι.
 Ὡς περ ποτὲ Στραχειεῖν, ἀφανίσον ἐναρδῶ,
 Χιλιάδες ὁ δόκοντα ἐ κατ', καὶ πῆγαν σὸν ἄδην.

Πῆ κένοι ἐνοπίνασιν, ὅλοι εἰς μίαν ὥρα,
Εἰς τὸν καιρὸν τὲ Εὐζεκίηλ, Ἱερουσαλήμ τε καὶ χώρα.
Σφαγὰς βαρβάρων ἀθροισαί, ὅς ἐστιν ἡμεῖς ἀθῶν,
Ὁ χαίρωνται εἰς τὴν σφαγαῖς, ἡμεῖς ἐπὶ οὐρανῶν Ῥωμαίων.
Ἀνδραὶ αἱμάτων ἀπεινῆς, καὶ πλήρης δαπὰ δόλῃς,
Ἀρπαγῆς ὑφ' ἰσχυροῦ, καὶ τέκνα τὲ δαβόλε.
Ἀλλὰ αἰχμῶν πλήρωσον, τὰ πρόσωπα ἀτιμίας,
Εἰς τὰ ὀπίσω νὰ στραφῇ, μετὰ πᾶσι καὶ δολίῃς.
Καὶ τίς ἡμᾶς τίς ἄθλιος, νὰ κλαύσῃ νὰ θρηνήσῃ,
Αἰχμαλωσίαν τε καὶ ἡμεῖς, νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.
Ὡς περ ἄγγεια ὁ σράκινα, ὅπερ σὰν τζακισῇσιν,
Τὰ ρίκεται εἰς τὴν κοφρὰ, καὶ τὰ ποδοπατῇσιν.
Οὕτως καὶ μεῖς οἱ ἄθλιοι, ὅς ἐστιν ἡμεῖς ἀμαρτίαν,
Μᾶς δέρινεν μᾶς ποδοπατῇ, τὰ μόβορα θηρία.
Πᾶς τὸ χιόνι ἐλάμπασεν, ἡμεῖς ἡμέρα φῶτος.
Καὶ πῶρα ἐχθρὸν καμῇ, ἡμεῖς νυκτὸς καὶ σκότος.
Μὰ φῆσαι φῆσαι κύριε, ἄφαιστα ἀμπελῶνος,
Τὴν πίσιν τὴν ὀρθοδόξον, αἰῶνας εἰς αἰῶνος.
Δίποτα ὁ ἐφύττωσεν, Χρὶς ἐν ἡμεῖς ἐξίστασθαι,
Διὰ ἔλεος ἄφαιτον, καὶ ἀγαθότητάς.
Καὶ μνησθῇ τῆς ἐλεεινῆς, ὁρέας ἡλικίας.
Τὰ βάσανα καὶ πειρασμοὺς, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας.
Ὡς πότε ἀσπῆς, σφέτης τὸ πρόσωπόν σου,
Καὶ οἱ ἀσεβῆς καυχῶντο, εἰς τὸν πιστὸν λαόν σου.
Καὶ βεβήκονται οἱ παλαίπωροι, σὲ κίνδυνον περὶ σου.
Ἐκ τῆς σφοδρείας, χερδὸν ἀξέφυκῃς.
Διατὶ λοιπὸν ἐχάσανε, τὴν τύπην παρησίου,
Ἐκεῖνα τὰ τόσα ἀγαθὰ, πᾶσι οἷα πρὸς τὴν χάριν.

Θρήνοι

Θρήνοι πρὸς τὴν δυσυχισμῶν Κρήτω.

Λεῦτε πηγαὶ ἀντλήσετε, ὕδωρ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Νὰ κλαύσω κὴ νὰ θρηνήθω, ὅξ ὅλης τῆ ψυχῆς μου.
Πῶς νὰ σὲ κλαύσω ἄθλια, κὴ πῶς νὰ σὲ θρηνήσω,
Τὲς διογμὲς κὴ χαλασμὲς, πῶς νὰ τὲς ἀρχωλήσω.
Νὰ γράψω τόσα βάσανα, τῆς Κρήτης τῆς καὶ μῆνης,
Τῆς ξενίης κὴ τῆς μοναχίης, κὴ τῆς πολλὰ θλιμῆνης.
Ἡ' λιε κρύψοντες τὸ φῶς, κὴ κλαύσατε τὰ δαΐδρα,
Τὼ κρήτω τῷ περὶ φημον, πῆ ἦτον κυρὰ κιὰ φείδρα.
Τὰ νέφη μὴ δὲν βρέξετε, ἡ γῆ μὴ δὲν βλαστήσῃ,
Καὶ τὰ βοτάνια τῷ ἀρχῇ, καὶ σὶα μὴ ἀνθήσῃ.
Τὰ πετεινὰ τῷ ἔρανῃ, κ' αὐτὰ μὴ κελαδίσεν,
Ὅλα τὰ πάντα θλιβερά, νὰ κλαύσεν νὰ θρηνήσεν.
Περβόλια βρύσαις ποταμοὶ, κὴ δρομοισφαλισήτε,
Κάμποι λαγνάδ' ἀπέξοτα, ὅλας αὐτοὺς λυπηθήται.
Καὶ γὰρ ἔρως θρηνήσατε, σ' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν,
Πῆ ἐσπλαβώθη ἄδικα, χωρεῖς καμὶαν αἰτίαν.
Κρήτης τὰ χεῖλη μου δειλιῖν, τὰ μέλη μου ζομάσεν,
Χεῖρα δὲν ἔχω δυνάμιν, κονδύλι γὰρ νὰ πιάσεν.
Τὲς κερσεμὲς κὴ σταγυμὲς, πῆ ἔγιναν ὡς τῶρα,
Σ' αὐτὴν τὴν κακοερίζηκη, κὴ κερσεμένη χώρα.
Πονήμους μέσα σὺν καρδίᾳ, σὰν εἶναι καμωμένη,
Ναυεῖσκειται αἰχμάλωτη, κὴ παραπενομένη.
Ὡς Κρήτη πῶς οἱ ἀρχόντες, σὲ βλέπων κὴ θωρεῖσιν,
Τὰ τόσα σὲ βαρέματα, πῆς με πῶς τὰ βασεῖσιν.
Ὡς Κρήτη πῆ ἦν τὰ πλέτησε, πῆ εἶναι αἰτιμαῖς ἡ πῶσαις
Τὸν ἔπαινον σου μαρτυρῶ, ἀν' εἶχα χίλιας γλώσσας.

Πῆ τ' ἄρχόντων τὰ χωρὰ, ποσειδικὰ καὶ πλῆτη,
Αἰδόξαις καὶ ξεφάντωσας, πῆ ἔχεν ἡ χώρα τε τη.
Πῆ οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι, πῆ ἡ παραταξία,
Πῆ ἦν τὰ παλικάρια, καὶ πῆ ἡ δυναστεία.
Πῆ τ' ἄρχόντων αἰτιμαί, πῶς ἐπαπασαδῦκαν,
Καὶ τῶρα πῶς εὐερίσκονται, μέ βασιλῆα καὶ τῶρκαν.
Ἄρχοντες πῆ οἱ σμωραβοισας, πῆ τὰ λαγονικάσας,
Πῆν τὰ γεράκια τὰ μορφα, καὶ πῆνε τὰ χωριάσας,
Πῆ καὶ αὐταῖς οἱ φορεσιῆς, μετὰ ξω τὰ βελῆδα,
Καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπίλοιπα, εἰπέ με τῶρα πάντα.
Κρήτη σολήτης Βενετιάς, τῆ Περίτζιπα κορῶνα,
Ὅτε τὰ Ρέτζιμυςάσας, πολλὰ σέ καμαρώνα.
Κρήτη ὅσοι σέ ἴδασιν, πολλὰ σαιὰ ζητῶσιν,
Ὅτε κ' ἂν λάχεν σεπαινῶν, κίολοι σέ μαρτυρῶσιν.
Ὅλαις αἰ χάραις σ' ἐπαινῶν, ὅτι ἦσεν πλεμυσμῶν,
Καὶ σήμερον εὐερίσκεις, κακῶς κατατημῶν.
Ερήτη πῆ ἦσεν ἐπαινῶν, σὰ πλῆτη παρὰ ἄλλη,
Χώρα τῆ Βενεζάνεμας, ἦσεν πλέον μεγάλη.
Καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἀφῆτην, παῖτα ἦσεν σολισμῶν,
Χαρίσματα πωλὸν λογιῶν, κυρὰ καμαρωμῶν.
Ὡς κρήτη κείμα πῆ ἦτονε, ἄλλος νὰ σαφειτέψη,
Γένος μωρὸν καὶ ἄπιστον, καὶ νὰ σέ κυριεύσῃ.
Πῶλος ὁ κίσμος σέ παινεῖ, σὺν τέχνῃ καὶ σοφίᾳ,
Σὲ γεράμματα καὶ ἄρματα, ἀλλὰ καὶ σὴν ἀνδρείαν.
Καὶ ἄλλα πολλὰ μαθήματα, μικρὰ καὶ μεγάλα,
Τάξαις λέγω καὶ φρόνισας, καὶ πᾶσα φύσις ἄλλα.
Καὶ τῶρα ἐκαπάντησες, σὲ τέρχε τὴν σκλαβίαν,
Πῆς ἄρχοντές σε ἔχασες, καὶ τὴν καλὴν ἀφῆτιαν.

Ἡ δ' ὄξασε ἐχάθηκε, καὶ τὰ μορφάσε κάλη,
Ὅπῃ τὰ καμαρῶνασιν, μικρότε καὶ μεγάλοι.
Καὶ χάλασαν ταῖς Ἐκκλησιαῖς, πῇ ἦταν ἡ τιμήσε,
Μετρίτια ταῖς ἑκαμα, οἱ πονηροὶ ἐχθροῖσιν.
Ἀλλήμονον ἀλλήμονον, πῶς εἶσαι καμομένη,
Ἀθλία καὶ ταλαίπωρος, καὶ κατὰ πατημένη.
Ἀλλήμονον ἐν ὀρφανῇ, καὶ καταφρονεμένη,
Καὶ πῶς ἐκατασάθηκε, σαχίρα φρικτὰ μένη.
Χεῖς ἐνὰ ἔχαι δάκρυα, ἅπειρα σαὶ τὶ βρύσει,
Νὰ ἐκλεῖ ἡ καρδὴ λαμῶ, ὥστε νὰ γανακτίσῃ.
Νὰ κλαύσω καὶ νὰ θρυνηθῶ, μετὰ τὴν ἰχθύμε ὅλιν,
Αὐτὴν τὴν πειρήμον, καὶ ἀκκομένη πόλιν.
Ὡς Κρήτης χώρα με χρυσή, λυπῶμε δ' ἁσύναι,
Πῶς ἐδελώθης ἅθλια, σὰ χαῖρα τὰ ἔσναι.
Οὐαὶ οὐαὶ ἀλλήμονον, καὶ πῶς ἐκατασάθης,
Πῇ δὲ τὸ ὀλπιζες ποτὲ, τόσα κακὰ νὰ πάθης.
Πῇ εἶναι τὰ τόσα ἀγαθὰ, πῇ εἶσιν χορτασμένη,
Ὡς ἡ ἐλαία κατὰ καρπὸς, εἰσιν ἐσολισμένη.
Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασες, καὶ ἄλλοι τὰ ἔχεν τώρα,
Τὰ ὑστερίθης ἅθλια, ὅλα εἰς μίαν ὥρα.
Ἄρα Χεῖς ἐμε νὰ σραφῇ, πάλιν ἐν ὠρώτῃ τάξι,
Καθὼς εἶτον φοροτίτερα, σὰ ἔργα καὶ ἐν ὠράξι.
Κλαύσεται δ' ἄσοι κλαύσεται, καὶ σπῆλια μαυρὶς μένη.
Θνητὰ τῆς ἐρήμης δὲ κλαύσεται μετὰ μένα.
Κλαῦσε ψυχὴ με θρυλήσει, δάκρυσε καὶ λυπήσει,
Καὶ σὺ καρδίᾳ βόησει, μὴ τὴν τὴν δυνάμιν σε.
Κλαύσεται κλαύσεται πικρῶς, ψυχῇ καὶ σὺ καρδίᾳ
Καὶ αἶψα μὲς θρυλήσεται, ὅμῃ με φοροθυμίαν.

Καὶ σῆς μάτιάμε χύσεται, δάκρυα τεθλημένα .
Αὐτὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας, θοὰ καὶ βερκομένη .
Ὡς αὖ ποτάμη ἀδράβατο, ἔτζη αὐτὰ αἰδράμεν,
Νὰ κλαύσεν καὶ τὴν λυπηθεῖν, ὥστε πᾶν ἀποκάμεν .
Πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ,
Σὲ κείνης πᾶν τὴν εἶχασιν, πάλιν νὰ τὴν ἐδώσῃ .
Θεὲ μεγαλοδυάμε, αἴ ἔπαι ὀλισμὸς σε,
Πάλιν νὰ τὴν ἐλάβεσιν, διὰ τὸ ἔλεός σε .
Καὶ δόσσετε τὰ πηήτιατες, δόσε τὰ παρξικάτες,
Καὶ σονείτες ὁ πεδεμὸς, σόναν τὰ βασιλιάτες .
Δικαίως τῆς ἐπαίδουσις, διὰ τὸ πῆαισημόντες,
Καὶ τῆς ἐκαταδίκασεις, εἰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶντες .
Σαὶ ὁ πατήρ τὰ τέκνατε, διὰ νὰ σωφρονισθεῖσιν,
Καὶ τὰ παιδεύει ἀπλάγχνικα, γιανὰ ταπεινωθεῖσι .
Ἐτζη καὶ σύ φιλαίθρῳπε, ἐπεδύσες τὴν τῶρα,
Αὐτὸ τὴν κακορίζηκη, καὶ τεθλημένη χώρα .
Ἀλλὰ πάλιν λυπεῖσεν τὴν, διὰ τὸ ἔλεός σε .
Καὶ ἀφαίρισον τὸν Ἀμαλὴκ, τὸν πονηρὸν ἐχθρόν σε .
Τὸν ἔδην τὸν αἰτιπάλον, κατὰ βαλε ἐντάχῃ,
Δόστε σκοτῆρα κρατημὸν, τί φλάγξα ὅπως κίαι λάχη .
Δόστες σὰ χαῖρια κρατημὸν, καὶ εἰς τὰ μᾶτια σάχτην,
Σὰ σκοτία δίσομο σπαθί, καὶ τὴν καρδιάτες σφάχτη .
Δόστες Χεῖς ἐφιλαίθρῳπε, ὀργῇ καὶ καταδίκῃ,
Διλείν εἰς τὴν λόγετες, τὰ μὲν ἔχεν ἐνίκῃ .
Μὲν ἀνικῶνται πάντοτε, φόβοι καὶ φόμονάχην,
Στὴν γῆ καὶ εἰς τὴν θάλασσα, Χεῖς ὅπως κίαι λάχην .
Ἡμεῖς δὲ ἐλευθερώσωμεν, ἐκ τὴν ἐπιβελήτες,
Καὶ ἀπὸ τὴν παμίανον, πῖς τὴν τὴν ἐδικαίωτες .

Ὅτι σὺ εἶ ὁ ποιητὴς, ὁ πλάστης καὶ Θεός μας.

Καθὼς σὲ ἐγνωρίσαμεν, ἐκ κοιλίας μητρὸς μας.

Καὶ ὅλα τὰ τοῦ δέσποτα, ἐς τὰ ἁρποσικυῖα μὲν,

Ἡμέρα νύκτα Κύριε, καὶ σὲ πᾶρα καλεῖ μὲν.

Σκέπε καὶ ὅλα φύλαττε, τρεῖς τρεῖς σὲ ὑμνῶντας,

Εἴνα τῷ ὅλων γὰρ Θεὸν, τρεῖς σὲ δοξολογῶντας.

Εἰρυνόδωσον τὸν κόσμον σε, ὡς Θεὸς καὶ δεσπότης,

Τὸ ψωσον κέρας Χριστιανῶν, ἐν εἰχασίν ἐν ἁρότης.

Τὰ βάσανα αἱ παύσειςιν, τῷ αἰδομένῳ δαιμόνων,

Πετυρανῶν τρεῖς ὁσεβεῖς, καὶ καὶ μετὰ πόνων.

Τὸν σάλον κατὰ ἁρπύιον, Χρὶς τῷ ἀμεξήτων,

Τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, κινδυνῶν ἀφορήτων.

Καὶ θραύσον τὰ φρυγμάτα, τῆς Ἄγαρ κύριε, μὲν,

Καὶ φύλαξον ὡς ἀγαθός, τὸ πείμνησε Θεῖμα.

Σημειώσετε, πῶς δῖχος γυναικὸς αἰτία,

τίποτες δὲ γίνεται.

Βλέπετε παῖτες ἀδελφοί, πῶς γυναικὸς αἰτία,

Εἴ γίνηκαν τόσα κακά, πόση ματοχυσία.

Γνωαῖκα ἦτον ἀφορμή, ἡ σύγχυσις ἐν ἁρπύ,

Στὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, σὸ ὅλον τὸ οἶκος μὲν.

Αὕτη ἡ αἰτία ἦτονε, μάστις καὶ ὅξ-κληρίσαι,

Κ' ἔκαμε χήραις ἀμεξαις, καὶ ἐκλάψαν καὶ θρῆνῶσαν.

Καὶ ἐν ἡδελέτονε κακά, ἐν ἡδελε πειξυδί,

Παρά τῃ γνώμῃ πᾶβαλε, ἐν πάντῳ οὐ ταξίδι.

Πᾶ χάλασε τὴν ἐνώσιν, καὶ τὴν πολλὴν εἰρυνῶν,

Καὶ χύθησαν τόσα αἵματα, καὶ οἱ πειξῶσι θρῆνῶσι.

Διατί

Διατὶ ἐκ τῆς κόσμου τὴν ἀρχὴν, γενναῖκα ἡ αἰτία·
 Καὶ ἔφερε τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἁμαρτίαν.
 Καὶ τὸν Ἀδὰμ ἐξώρισεν, ἐκ τὰ καλὰ τὰ τόσα,
 Πᾶ δὲ ἐμπορῆν ἡ διγνηθῆναι, ἡ αἰθρῶπινη γλῶσσα·
 Καὶ ἔσθιοι ἐγὶν ἡ κάμνυ, διὰ τοιαῦτα κάλη,
 Καὶ διὰ χάριτος Θεῶ, τῇ λάμψει τῇ μεγάλῃ.
 Καὶ ἡ βρώδα χάλασε, διὰ τὴν γενναῖκον αἰτία,
 Πᾶ ἦτον μεγάλη καὶ καλή, ἐκείνη ἡ ἀφροσύνα.
 Καὶ ὁ Προφῆτης ὁ Δαβὶδ, πᾶ εἶχε τὴν Βασιλείαν,
 Διὰ τὴν γενναῖκα ἔκαμνυ, φόνον καὶ τὴν μοιχίαν.
 Καὶ ὁ Σαμψὼν ὁ θαυμαστός, ἐκείνος αἰδρεῖται μῦθος,
 Γενναῖκα τὸν ἐπλάνασε, καὶ μέτε τυφλῶ μῦθος.
 Καὶ Ἡρώδης ἀνέκαμνυ, νὰ φέρουσι τὴν λεκάνην,
 Καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν, τῆς μεγάλης Ἰωάννης.
 Γενναῖκα καὶ τὸν Σολομῶν, ἔκαμνυ καὶ γελάσθην,
 Ὡς ἄπερ μωρός καὶ ἄγνωςτος, καὶ ὕστερα ἐλαθάσθην.
 Καὶ ὁ κύρ Λέων ὁ σοφός, ἐκείνος εἰς τὴν πόλιν,
 Γενναῖκα τὸν ἐκρέμασεν, ὡς τὸ γινώσκετε ὅλοι.
 Κάσρα καὶ χώραις ἁμείξαις, καὶ ἀπῆλθεν ἐρημάξαι,
 Φίλους δικὰς καὶ ἀδελφὰς, ἐκόντασι ἐσφάζαι.
 Ταῖς ἄλλαις ἀπαριάζωται, δὲ θέλω νὰ τῷ γράψω,
 Ὅτι ἡ πολλὰς καὶ ἁμείξαις, καὶ ἡ χρεία πάσῃ.

Ἐπιστροφὴν πρὸς τὴν Παταγίαν,
 καὶ Ἀειπαρθενὸν κόρη.

Εἴα καὶ μόνη εὐρέθηκε, καθαρά καὶ ἁγία,
 Αὐτὴ ἡ Μήτηρ τῆς Χριστοῦ, λέγω ἡ Παταγία.
 Τῆς

Τῆς Εὐαῖς τὸ κατὰ κρημα, τὴν τὸ σὺν ἁμαρτίαν,
Εὔτ' ἡ αὐτὴ τὴν ἔσβησε, σὰν τὸ νερὸ τὴν εἶαν.
Αὐτὴ ἡ πολυῦμνητος, τῇ αἰῶν ὑψώτερα,
Τῶν ἐρανίων στρατειῶν, πάντων ἁγιωτέρα.
Καὶ ὅσοι τὴν πιστεύουσι, ἢ τὴν ὁμολογῶσι,
Παρθεῖον καὶ ἀμόλυτον, καὶ τὴν ἐφοροσκηῶσι.
Βέβαια ὡς φιλόσοργος, τὰς θέλει βοηθήσει,
Σ' ἐκείνῳ λέγω τὴν φεικτὴν, τὴν τῷ ὑψίστης κείσιν.
Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ, πάλιν αἰάσθηθ' ἔμην,
Κὶ δὲ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ ἐλδοθερώθῃ.
Αὐτὴ εἰς μεσότητα, καὶ κόσμος σωτηρία,
Ὅτ' ἢ ὁ κόσμος σέκεται, μὲ τὴν αὐτῆς φρεσβεῖα.
Αὐτὴ εἰς ξένους γνώριμος, εἶναι ἢ φροσασία,
Ἀπελπισμένοντε ἐλπίς, εἶναι ἢ βοηθεῖα.
Αὐτὴ εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ, εἶναι ἢ φροθυμία,
Στὲς φειρασμὸς, καὶ πᾶν κακῶν, εἶναι ἐλδοθεῖα.
Αὐτὴ καὶ δόξα μοναχῶν, εἶναι ἢ πλατυτέρα,
Καὶ τῇ ναυτῇ τὸ πέλαγος, εἶναι πάντα μνητέρα.
Τῶν ὀρθοδόξων καύχημα, εἶναι πολλὰ ἀκυσμένη,
Τῶν ἱερέων καλλονή, κυρὰ χειρομνή.
Καὶ δεῖτε τοὺς ἀδελφοί, αἱ δὲ δράμωμεν σ' αὐτὴν,
Μὲ δάκρυα καὶ φροσούχαι, καὶ μὲ ταπεινωσύνῃ.
Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ μᾶς ἐλδοθερώσῃ,
Καὶ τῶν δικαίων τὴν χαρὰν, νὰ μᾶς καταξιώσῃ.
Λοιπὸν τὸ τέλος ἔφθασα, ταύτης τῆς ἰσορείας,
Καὶ τῷ πολέμῳ τῷ δεινῷ, καὶ τῇ αἰχμαλωσίᾳ.
Καὶ τὸ ἰσχυθῆσα ἐγὼ, καὶ βαλὰ το σὺν σάμψα,
Οἱ κείνοις ἀναλώμασι, δεῖ νὰ εἶναι πάντα.

Ἐὰν θελήσῃς καὶ ἐσὺ νὰ μάθῃς, τὸ ὄνομά μου,
Ἀκάκιος Ἱερομόναχος, διὰ κρῆσθης ἡ ψυχαιύμῃ.
Ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα μου, ἡ ἴσος Κεφαλῶνία,
Καθὼς ἐγγράφως βεῖσκειται, σ' αὐτῷ τῷ Ἰσορείᾳ.
Ὅτι θέλω νὰ βεῖσκειται, καὶ τίποτε δὲ χάινω,
Ὡς περὶ ζῶ συγχώρησιν, καὶ πάλιν σαὶ ποδαῖω.
Καὶ δὲ τῷ συγχώρησιν, περὶ θέλανε μὲ κάμνη,
Ὁ κύριος ὅξ' ἐρατὲ, σόπον καλὸν τῷ βαίῃ.
Ὅτι ὡς ξένος ἐτυχα, καὶ γὰρ σὺ τὸν τὸν τόπον,
Καὶ ἴδα τὰ γρόμματα, καὶ βάλθηκα εἰς κόπον.
Διὰ τὸ μὲ ἐβελήθηκε, εἰς σιχὸν νὰ τὸ βάλλω,
Τῷ το τὸ λίγον περὶ θωρεῖς, μικρὸν ἐχὶ μέγαλον.
Ὡς εἶχα τὴν ἐλπίδα μου, μετὰ Θεῷ τῷ χάριν,
Εἰς ῥῆμα τῷ ἐξηγήσα, καὶ βγῆ κ' ἀπὸ τὰ βαρὴ.
Ῥωμαῖκά σαὶ τῷ θεωρεῖς, καὶ τῇ σαὶ τῷ δευβάζης,
Κιὰν ἐσφαλα καὶ τίποτε, μὴ δὲ πολὺ θαυμάζης.
Λοιπὸν τὰ πάντα ἔγραψα, σ' αὐτῷ τῷ Ἰσορείᾳ,
Καὶ πάντα νὰ βεῖσκειται, σὲ κατ' ἐνὸς τὴν χρεῖα.
Νὰ εἶναι εἰς ἐνθύμησιν, χρόνος ἀπὸ πρᾶσ μῆρας,
Σὲ κένος περὶ βεῖσκονται, καὶ σὲ ἀπερχομῆρας.
Ὅμως ἐξηγήσα αὐτῷ, πάντες νὰ τῷ χροικῶσι,
Καὶ μῆρα τὸν ἀμαρτωλὸν, δεῖ νὰ μὲ συγχωρῶσι.
Καὶ σὲ περὶ τῇ δευβάζετε, καὶ ὅσοι τὰ χροικᾶτε,
Δέομαι καὶ παρακαλῶ, πάντα νὰ μὲ συγχωρᾶτε.
Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, θέλει σας τὸ πληρώσει,
Καὶ καὶ τῆς Βασιλείας τε, νὰ σαὶ καταξιώσῃ.
Ἐτῷ Βενετῷ τὴν ἔγραψα, σὺν ἀκρομῆν χώρα,
Ἐτῇ καθὼς τῷ θεωρεῖς, καὶ τὴν δευβάζης τῶρα.
Ἡ γὰρ

Ἡ γοῦν εἰς τὸν καμπαναριὸν, τῷ μέγα Γεωργίῳ,
Ἐκεῖ τὴν ἐτελείωσα, εἰς δὲ ξαντὴν κυρίαν.
Στὲ Τζανφερνάρη τὰ κελὶ, τῷ παροσιωτάτῃ,
Καὶ πάντα χεῖρ ὁξάκυσον, σοφὴ λογιωτάτου.
Καθὼς αἱ ᾠραεῖς φαίνονται, τὰ ἔργα φαερώνουσι,
Καὶ τὰ καλὰ καμώματα, σ' ὅλον τ' κόσμον σώνεν.
Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφήμητις, ἡ ἀγαθὴ κέῃ ξία,
Τὴν μαρτυρεῖσι πάντοτε, ὅσοι κίθ' ἡ τὴν ἐπράξα.
Τέτοιας λογῆς ἡ βλέποντας, ἐγὼ τὸ ὀνομάτης,
Ἀπ' ἀρεταῖς θεαίρεσαις, καὶ ὀπιτῆς δωματιαῖς.
Ἡ δέ λησα ὡς φίλος τις, τῷ τὰ νάσι χερρῶν ἴσω,
Πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν ἐμὴν, καὶ ἐν θυμῷ μου ν' ἀφήσω.
Τὸ φίλτρον τῆς ἀγάπης με, καὶ τῆς πιστῆς φιλίας,
Π' ὅχως ὅν πόθον τῆς ψυχῆς, ἐκ χερσὶν τ' εἶας.
Διότι πάντων τῶν καλῶν, τὸ πληρωμα ἡ ἀγάπη,
Εἶναι σιμὰς ὅν ἀνθρώπων, ὅπερ δὲν ὁξέξαπη.
Καὶ πάντα φύλος γνήσιος, τῆς λογιωτητόσεως,
καὶ τῷ μησὲρ τὸ μᾶζον αὐταμὸς, ὅπερ εἶναι ἀδελφός σε.
Διατὶ ἀκὼ καὶ κεινὸν, τὴν θεοσεβειάτην,
καὶ χαίρουμαι πνευματικῶς, εἰς τὰ καμώματα.
Δεχθῆτε τὴν ᾠραίαν, καὶ τὴν ὁξέθεσιν με,
Πᾶν ἔχω καὶ σεὶς δύοσας, με πόθον τῆς ψυχῆς με.
Παρακαλῶ τὸν κύριον, νά σας πολυχρονίση,
Ὡς ὀπιθυμεῖται καὶ οἱ δύο, αὐτὸς νά σας χαρίσῃ.
Τ' γείας καὶ Μακρόβιον, χρόνους καὶ σωτηρίαν,
Ἀπόλαυσιν αἰώνιον, καὶ θείαν Βασιλείαν.
Καὶ σεὶς πᾶν τὴν ὁξέβαζετε, δέεσθε καὶ ἐκάστω,
Τὸν Βασιλεῖα τῷ παιτὶ, τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην.

Ἰνα καὶ γὰρ λούθωθῶ, πυρὸς ἀτελεύτητος,
Ἥραϊς τὰ γυναικεία μέτοχος, καὶ τῆς κλέκταλιτος.
Βασιλείας καὶ θυφῆς, καὶ δόξης ἀκηράτου,
Καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν, Θεὸς τὸ δόρατόν.
Ἦς γυνόιτο ὀπιτυχεῖν, ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ,
Τῆς παραχρᾶντεσε μητρὸς, καὶ σὲ φιλαδελφία.
Σὺ δὲ παρθεῖς δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν τεκέσα,
Τ' ἐπὶ ἡμῶν ὡρὸς τὸν υἱόν, μὴ παύσῃ δυσωπῆσα.
Σὲ βοηθὸν καὶ κτίμεθα, σκέπῃ καὶ ὡρῶν σίαν,
Καὶ δὲ σὲ ὡρὸς τὸν Θεόν, ἔχωμεν παρρησίαν.
Καὶ δέχῃ τὴν μητέρα σου, Χεῖρὲς τὴν σὴν ὡρῶν βίαν,
Ρύσασθαι κινδύνων πῆφρασιν, καὶ πᾶσαν ἀμαρτίαν.
Ὅτι ἐσσεῖα ὡρῶν, τὸν δὲ αὐτῆς τεχέσῃτα,
Καὶ τῆς ἀγίας δέξις σου, θρόνον μὴ χωρεῖσθαι.
Ἐνα τὸν ὅλον γὰρ Θεόν, ἀμφω σὺ καὶ τῇ μητέρα,
Τ' μνησθῶ δόξολογῶ, νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
Καὶ δὲ τὸ δέσποινα, τὸν σὲ παρακαλῶντων,
Σκέπε καὶ δὲ φύλαττε, αἰεὶ περὶ σοὶ χέντων.
Λοιπὸν γυναικεία, δὲ νὰ μελεήσῃ,
Ὅ παροικτίρμων κύριος, καὶ νὰ με συγχωρήσῃ.
Ἀμὲν ἀμὲν γυνόιτο, γυνόιτο γυνόιτο μοι,
Τὴν ἄφεισιν ὡν ἔωραξα, τῇ ἐκκλησιᾶν δόσμοι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Στίχοι ἔπεροι αἰώμασοι, καὶ εἴτις θέληας μετείσι-
το ψήφος τῶν σιγίων, καὶ ἔπος τὰ θεῖ-
σκει ἐν δόχολείαν.

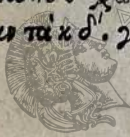
Ε Τὴν δὲ εἰσκομαι ἐγὼ, καὶ γυνῶϊκα ἐκ εἶμαι,
Περίπατῶ κάπῳ σὺ γλῶ, καὶ εἰς τὰ αἶω εἶμαι.
Στῆτον τὸν κόσμον βεῖσκομαι, καὶ ταπεινὰ ὁδῶ,
Μ' ἀλήθεια εἰς τὰς ἐραῖς, ἐκεῖ ὡς πολὺ ὦ.
Καὶ μὴ νομίσῃς ἀνθρώπε, ἡ Θεοτόκος εἶμαι,
Οὐχὶ ἐχὶ μὴ γένοιτο, αὐτὴ ἐγὼ δὲ εἶμαι.
Τὸ ὄνομά με ἴσεται, σὲ πεισάρα σοι χία,
Καὶ εἴτις θελήσῃ δεισκεῖται, αὐτὰ ἐν δόχολία.
Τὸ ψήφος εἶναι χίλια, ὅκτῳ καὶ ἑπτακόσια,
Στὸν αἰεθμὸν δεισκονται, σὺ δὲ καὶ εἶναι τόσα.
Ἀνθρώπος δὲ με θεωρῇ, με ταύτον σιωπῇ,
Καὶ καθεσθῇ σκοτῖνῃ, καὶ ὅξω δὲ δόχολία.
Καὶ ὅποιος ἐκεῖνος δύνῃ, τὰς σοίχας νὰ ξιγίση,
Καλῶ διδάσκαλος μαθητὴς, βεῖσκεται ὡς φύσιν.
Αὐτὸς ἡξάρει β. βαια, τὴν ἄλφα καὶ τὴν βήτα,
Τὸ γάμμα δέλτα ἐφυλόν, τὸ καὶ πᾶ καὶ τὴν ἥτα.
Καὶ ἔτις πάλιν τὸ λοιπὸν, ἐκεῖνος δὲ με εὖρη,
Αὐτὸς εἶναι ἀμαθὴς, τὴν ἄλφα δὲ ἡξάρει.
Καὶ ὅτῳ τὸ ὡρέπει νὰ παινᾷ, ἐκεῖνον πᾶσι τὴν εὖρη.

322
ψ 700
υ 400
χ 600
η 1
1708

ⲉⲩⲁⲓ
ⲉⲩⲁⲓ

Περὶ τῶν κ δ'. γραμμάτων, τῆς Ἀλφαβήτου
ποῖος τὰ ἦσαν.

Η Ξέρει ὅτι ὁ σοφώτατος Παλαμίδης εὔρε 15.
γράμματα τὰ ὅποια εἰν ταῦτα, α. β. γ. δ. ε. ζ. ι.
κ. λ. μ. ν. ο. π. σ. τ. υ. μετ' αὐτὸν ἐφύρατο Νάδ-
μος Ὀμιλῖος ἕτερα γράμματα ξία θ. φ. χ. διό καὶ
πολλῶ χρόνῳ ἦσαν αὐτὰ τὰ ι θ'. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔ-
χονταίς τὸ ψ. τὴν Φαλίδαν ἔλεγον Παλίδαν, καὶ ἄλλα
πολλὰ ῥήματα. Μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης. Ὁ χιὸς ὁ-
ποῖος ἐφύρατο γράμματα δύο η. ω. Ἐπίχαρμος
δὲ ὁ Συρακῆσιος ἐφύρατο γράμματα τρεῖς ρ. ξ. ψ.
καὶ ἕως ἐπελειώθησαν τὰ κ δ'. γράμματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Περὶ ταῖς ἡλικίαις τῆς ἀνθρώπου.

α. βρέφος ἄπὸ γυνήσεως ἕως τεσσαρῶν χρονῶν β. παῖς
 ἄπὸ τὸν ε. χρονῶν ἕως τῆς δεκαπασάρων γ. μὴράκιον
 ἄπὸ ιε. χρονῶν ἕως τῆς εἰκοσίδύο δ. νεανίσκος ἄπὸ
 τῆς κ γ. χρονῶν ἕως τῆς σαράντα ὀκτὼ ε. αἰὴρ ἄπὸ τῆς
 μ θ. χρόνης ἕως τῆς πενήντα ἐπὶ α' σ. γηρεὼς ἄπὸ τῆς
 ν η. ἕως χρονῶν ὀξήκοντα ὀκτὼ ζ. φρεσβύτης ἄπὸ τῆς
 ξ θ. μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Τὴν ἐπὶ α' αἰώνων
 παράτασιν αἰνιτομύθη. Ἡ' τοῦ ἀνθρώπου ἡλικία καὶ
 ἀλλοίωσιν, καὶ μακάριος ὅπῃ πολιτεύθῃ καλῶς ἐν
 ταύταις ταῖς ἐπὶ α' ἡλικίαις ἵνα ἰσχυρὸς ᾖ παρ' Θεῷ.

Εἴπρα λογισμὸς, θυμὸς, καὶ ὅπιθυμία,
 τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς.

Θ Εἴ το δόρον, καὶ Ἀκακίης πόνος,
Νὰ ἔναι εἰς ἐθύμιση, εἰς αἰῶνα αἰῶνος.
Ρίζα φεῦ τῆ φόνος φθόνος,
Καὶ καρπὸς τῆ φθόνος φόνος.
Καὶ ὅποιος τὸν ἄποκτίση,
Στὴν κόλασιν θέλει κατοικίση.
Φθόνο παρηργαῖς, καὶ δόλους,
Θέλει παῖ με τοὺς δολοφόνους.
Καὶ ὅποιος ἀγάπη ἔχει,
Μὲ τῷ Θεῷ θέλει μετέχει.

Η Ἐλεημοσύνη, παρὼν τῇ δυνατέρων τῶ ἐπου-
ρανίᾳ Βασιλείᾳ, ἤγεν τῇ ἀρετῇ εἶναι. Διὰ τὸ
ἔλεος καὶ φιλελευθροπίας ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἐγένετο.
Ἡ κενοδοξία ἀφανίζει τὸ μὴ δελαβεῖσθαι καὶ ἐνέπει-
σθαι, καὶ τιμᾷ τὸν πλησίον, καὶ παίζειν, καὶ ἡ ἀργολο-
γία. Καὶ ἐδέετο ἀνακαίνιζεν τὴν ψυχὴν, ὡς φό-
βος τῷ Θεῷ, καὶ τὸ καλῶς προσέχειν, καὶ τὸ μελετᾶν
τὰ λόγια τῆ κυρίας πάντοτε. Ὁ φθονὸν καίεται, καὶ
ὁ φθονὸς δροσίζεται, ὅπου γὰρ ὅστις φθόνος, ἡ
ζῆλος ἐν ἀνθρώποις, ἐκεῖ καὶ ὁ σατανὰς κατοικεῖ ἐν
μέσῳ αὐτῷ.

Τῷ Θεῷ ὁρίπει δόξα τέλος ἀμὲν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000021099

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΙΟΗΝΝΑΝ

1000

1000